

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, TRAVANJ 2010. GODIŠTE IV BROJ 19 CIJENA: 5 kn ISSN 1847-4076

POSVETA NOVE ŽUPNE CRKVE U STAROJ GRADIŠKI

(str. 14-15)

Sretan Uskrs!

IZ USKRSNE PORUKE BISKUPA ANTUNA ŠKVORČEVIĆA

Isus Krist umro je i uskrsnuo za nas, za naš život, te nas je uspostavio u ono stanje koje je za nas smislila Božja ljubav. Naš je poziv ljubav koja ide i preko smrti.

Isus Krist nam je osigurao osobnu budućnost. Stoga Evanđelist Matej na njega primjenjuje riječi Izaije proroka: »Ime njegovo nado je narodima!« (Mt 12,21).

USKRSNA PORUKA POŽEŠKOGA BISKUPA 2010.

NADA PAK NE POSTIĐUJE

(Rim 5,5)

*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
bogoslovi, sjemeništarci i vjeroučitelji, dragi vjernici!*

Svima vam od srca čestitam Uskrs! Zahvaljujem Bogu i Ocu Gospodina našega Isusa Krista što nas je njegovim uskrsnućem novo rodio za životnu nadu (usp. 1 Pt 1,3) i molim da svakoga od nas ispunji njezinom snagom.

U procjepu suvremene kulture

1 Početkom minuloga mjeseca ožujka desetak sam dana ležao u bolnici. Iskustvo koje sam ondje stekao čini mi se vrijednim da ga upravo za Uskrs, barem djelomične, podijelim s vama. Naime, dionici smo kulture koja nas svakodnevno uključuje u vrijedna ljudska nastojanja oko gospodarskoga blagostanja i pravednjega društva. Visoki zahtjevi natjecateljskoga tržišnoga gospodarstva i javnoga djelovanja postavili su visoke kriterije prema kojima se samo s potpuno predanim, ustrajnim i poštenim radom može nešto postići. Poslovna uspješnost zahtijeva cijelog čovjeka kojemu potom ostaje malo ili gotovo nimalo vremena za obitelj i osobni život. Posljedica je takvoga načina života u velikog broja ljudi stres,

iscrpljenost osobe na dubokoj nutarnjoj razini, i onesposobljenost za djelovanje. Isto stanje može uzrokovati i gubitak radnoga mjesta ili nezaposlenost. Paradoksalno je da u društvu koje nastoji oko blagostanja, pravednosti i ostvarivanja ljudskih prava, stradava čovjek, brak i obitelj. Stoga se nameće pitanje: Kako pronaći ravnovjesje između rada kojim postižemo materijalna dobara potrebna za dostan život s jedne strane i očuvanja vlastitoga i obiteljskoga integriteta s druge strane?

Ulaskom u bolnicu napustio sam svijet zaokupljen spomenutim problemima i uključio se u drugačiju stvarnost. Tih su dana mediji izvješćivali o više važnih pitanja za hrvatsku i svjetsku sadašnjost i budućnost. Nas bolničke pacijente gotovo ništa od svega toga ozbiljnije nije zanimalo. Svatko je od nas tražio nove mogućnosti da govorи o vlastitim zdravstvenim problemima, da što bolje prikaže svoju bolest i izrazi želju za ozdravljenjem. Čovjek se tek boravkom u bolnici zatekne u središtu vlastite pozornosti, a sve drugo učini mu se nevažnim.

Poslovna uspješnost zahtijeva cijelog čovjeka kojemu potom ostaje malo ili gotovo nimalo vremena za obitelj i osobni život. Posljedica je takvoga načina života u velikog broja ljudi stres, iscrpljenost osobe na dubokoj nutarnjoj razini, i onesposobljenost za djelovanje. Isto stanje može uzrokovati i gubitak radnog mjesta ili nezaposlenost. Paradoksalno je da u društvu koje nastoji oko blagostanja, pravednosti i ostvarivanja ljudskih prava, stradava čovjek, brak i obitelj.

Čovjek – najvažnija činjenica

2 Unatoč nelagodama koje donosi bolnički život, godio mi je određeni odmak od diktata svakodnevice, godila mi je mogućnost da budem sâm sa sobom, dadnem sebi važnost postavljajući si pitanja o sebi, o smislu vlastita života, o značenju svega što radim. Među ostalim, iskustveno sam se uvjeroj kako oni koji se nalaze u smrtnoj opasnosti drugaćije vrijednuju život i shvaćaju kako nema važnijega pitanja od činjenice vlastita postojanja. Kad umremo, za nas nema neko značenje ono što smo radili i izgradili za života, ako smrću posve nestajemo, ako sve što smo svojim radom izgradili i stvorili ostaje, a mi zauvijek nestajemo. Koji bi smisao i korist bila od materijalnoga svijeta koji smo izgradili i doprinijeli njegovoj budućnosti, ako svaki čovjek ponašob, smrću gubi svaku budućnost? Sve je to Isus sročio u jednostavno, ali zamašno pitanje: »Ta što koristi čovjeku ako sav svijet zadobije, a sebe samoga izgubi ili sebi naudi?« (Lk 9,25).

Iznoseći bolničko iskustvo koje čovjeka izdiže na razinu najvažnije činjenice s kojom treba računati, nisam želio podržati podvojenost između čovjeka i stvarnosti koja ga okružuje. Sveti pismo na temelju ljudskoga uvjerenja od davnina svjedoči da čovjeka njegova tjelesnost najtješnje povezuje sa svom drugom postojećom stvarnošću. On je u sebi objedinjuje i po duhovnoj dimenziji nadilazi. Biblija slikovito kaže da je čovjek na-

stao od praha zemaljskoga u koji je Bog udahnuo svoj životvorni dah te je on po njemu u najdubljem odnosu sa svojim Stvoriteljem. Tako je u čovjeku svemir postao svjestan sebe, čovjek je postao mjera stvari koje sebi treba podložiti a ne stvarima služiti. Upravo zbog naše najdublje povezanosti sa Stvoriteljem, upravo zbog Božjega traga u nama, razumljivo je da se bunimo protiv smrti pa i onda kad je očito da nam je pred vratima.

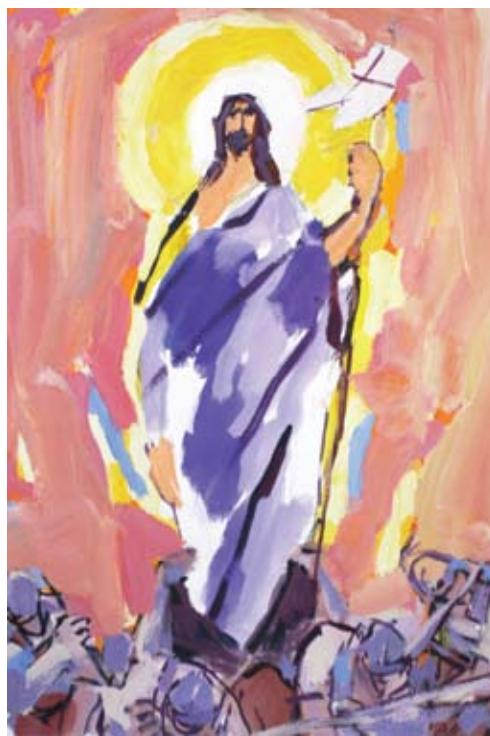
Ljubav – čovjekov životni poziv i smisao

3 U bolnici sam među ostalima susreo i jednu vremešniju gospodu kojoj su liječnici otvoreno govorili o zločudnosti njezine bolesti, a ona je uporno i neopterećeno svima tumačila da će ozdraviti. Učinilo mi se kao da ne računa sa stvarnošću, da njezina nada nije utemeljena, da gaji svojevrsnu utopiju pred smrću. No, u bolničkim dugim danima i još dugočasnijim noćima, nizali su mi se pred očima svetopisamski argumenti o čovjekovoj smrti i uskrsnuću, Isusove riječi i djela po kojima bolest i smrt imaju drugačije, dublje značenje nego što im ga mi pridajemo. Pismo nam među ostalim svjedoči da je čovjek biće sazdano Božjom Riječju, koja je Isus Krist, da je stvoren na sliku Božju. Apostol Pavao se ne susteže ustvrditi: »Njegov smo čak i rod!« (Dj 17,28). Što je čovjekov životni poziv i po čemu se očituje čovjekova sličnost

Bogu? Budući da je Bog ljubav (usp. 1 Iv 4,8.16) i da nas je stvorio na svoju sliku, mi u svom biću nosimo upisanu istinu da smo i u bolesti, i u smrti označeni i određeni tom Božjom ljubavlju koja nas je stvorila, koja nas se nikada neće odreći. Štoviše, ta je ista Riječ po kojoj smo stvoreni, upravo postavši tijelom uzela na se našu smrtnost te i nju preobrazila snagom posvemašnje ljubavi na križu, otkupila nas i spasila. Isus Krist umro je i uskrsnuo za nas, tj. za naš život, te nas je uspostavio u ono stanje koje je za nas smislila Božja ljubav. Naš je poziv ljubav koja ide i preko smrti. Isus Krist nam je osigurao osobnu budućnost. Stoga Evangelist Matej na njega primjenjuje riječi Izajie proroka: »Ime njegovo nada je narodila!« (Mt 12,21).

Nada utemeljena u Božjoj ljubavi

4 Uvjeren sam da je ona starica u bolnici osjećala to na svoj jednostavan, ali vjernički dubok način, te je unatoč liječničkim smrtonosnim dijagnozama u sebi iščitavala kôd Božje ljubavi koji je pri stvaranju u svima nama upisan, kôd zatamnjjen grijehom, ali i obnovljen Isusovom ljubavlju na križu. Osjetila je i ona starica da je ljubav na križu jača od smrti, znala je da je ta ljubav po svetom krštenju ušla u njezin život, a ostala djelotvornom zahvaljujući trajnoj duhovnoj povezanosti i suradnji s Isusom Kristom po molitvi, primanju svetih sakramenata i životu po vjeri. I tako je ta starica i meni, i drugim bolničkim pacijentima pomogla da život, bolest i smrt ne mjerimo samo ljudskim, gospodarskim ili liječničkim kriterijima nego da si dublje posvijestimo Božje mjerilo ljubavi. Tek se tako pred bolešću i smrću može živjeti sloboda nade koja je utemeljena u Božjoj ljubavi, za koju sveti pisac kaže da je to »nada puna besmrtnosti« (Mudr 3,4). O takvoj je nadi govorio i sv. Pavao uvjeravajući Rimljane: »Nada pak ne postiđuje. Ta ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan! Doista, dok mi još bijasmo nemoćni,

Bibija slikovito kaže da je čovjek nastao od praha zemaljskoga u koji je Bog udahnuo svoj životvorni dah te je on po njemu u najdubljem odnosu sa svojim Stvoriteljem. Tako je u čovjeku svemir postao svjestan sebe, čovjek je postao mjera stvari koje sebi treba podložiti a ne stvarima služiti. Upravo zbog naše najdublje povezanosti sa Stvoriteljem, upravo zbog Božjega traga u nama, razumljivo je da se bunimo protiv smrti pa i onda kad je očito da nam je pred vratima.

Krist je, već u to vrijeme, za nas bezbožnike umro. Zbilja, jedva bi tko za pravedna umro; možda bi se za dobra tko i odvažio umrijeti. A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije« (Rim 5, 5-8).

Braćo i sestre, iskreno vam svima želim radostan Uskrs u svjetlu nade ukorijenjene u Božjoj ljubavi za svakoga čovjeka. Sve vas od srca pozdravljam i blagoslovljam – vaš biskup

Požega, 25. ožujka 2010.

POKORNIČKO BOGOSLUŽJE ZA ŽRTVE TOTALITARNIH SUSTAVA U JASENOVCU

Zamkama zla, mržnje i osvete može izbjegći samo onaj koji je opredijeljen za Boga

Piše: Marijan Pavelić • Snimio: Mihail Sokol

Od Velikoga jubileja 2000. Požeška biskupija svake godine u petak prije Nedjelje muke Gospodnje slavi Dan obnove čišćenja povijesnoga pamćenja i spomena mučenika sa središnjim biskupijskim pokorničkim bogoslužjem u Jasenovcu. Tako su se 26. ožujka u jasenovačkoj župnoj crkvi okupili brojni vjernici iz župa Novljanskog dekanata, a slavlje je predvodio biskup Antun Škvorčević uz koncelebraciju generalnog vikara Josipa Klarića, prepošta Josipa Devčića, svećenika Novljanskoga dekanata na čelu s dekanom Milanom Vidakovićem i jasenovačkim župnikom Mariom Cimbalom.

Molitva za one koji su činili zlo

Na početku je biskup pozdravio prisutne i pozvao ih da i ovoga Žalosnog petka sa-

beru svoje vjerničko srce na hodočašću u Jasenovcu i zajednički iskažu poštovanje i zahvalnost, prvenstveno žrtvama jasenovačkog logora, te drugim proganjima i ubijenima za vrijeme totalitarnih sustava dvadesetoga stoljeća i Domovinskoga rata. Podsjetio je na Svećeničku godinu, na proganjene i ubijene svećenike te na toga dana posvećenu novu crkvu u Staroj Gradiški, u mjestu gdje je u komunističko vrijeme tamnovalo više od dvjesto pedeset svećenika te preporučio te svećenike u molitve. Ujedno je pozvao vjernike da mole i za sve one koji su ubijali, smještali u zatvore i logore nedužne ljudi jer kršćani osuđuju zlo, a ne čovjeka.

U pokajničkom činu biskup je molio Božje oproštenje za one koji su smisljali nečovječne totalitarne sustave nasilja i ubojstava od jasenovačkoga i starogradski logora, do bleiburškoga, vukovarskoga i ostalih križnih putova, za pripadnike pojedinih Crkava koji se u teškim ratnim i poratnim vremenima protekloga stoljeća nisu uvijek ponijeli u skladu sa svojim kršćanskim imenom.

Poštovanje prema žrtvama

Prigodnu homiliju biskup je započeo tvrdnjom kako u Hrvatskoj i šire još uviјek osjećamo posljedice djelovanja onih ljudi u nedavnoj prošlosti u čijim savje-

stima i srcima nije bilo Božjega raspoloženja, nego raspoloženje zla. Istaknuo je da srce i savjest ispunjeni Božjim svjetlom, da ljudi uvjereni i opredijeljeni za Božju istinu o čovjeku i životu, zahvaćeni njegovim Duhom, mogu izbjegći zamkama zla, a pred počinjenim zločinima biti slobodni od mržnje i želje za osvetom. Ove misli biskup je dalje razvio tumačeći primjer proroka Jeremije i Isusa u misnim čitanjima te je naglasio u čemu se razlikuje kršćansko nastojanje pamćenja i iskazivanja poštovanja prema svim žrtvama nasilja od nekih drugih kojima nije polazište evanđelje.

Nakon popričesne molitve održana je pokornička procesija s kipom jasenovačke Gospe trgom ispred crkve, u kojoj su vjernici zahvaljivali Isusovoj Majci za primljenu utjehu i snagu u teškim vremenima te joj iskazali svoju odanost i ljubav, povjeravajući njezinu majčinskoj skrbi i žrtve nasilja. Pri kraju procesije biskup je predvodio molitvu povjere Majci Božjoj. Na završetku slavlja biskup je zahvalio svećenicima i svim hodočasnici ma, posebno pješacima iz Novske, djeci i mladima, komornom zboru crkve sv. Lovre iz Požege na čelu s orguljašem i dirigentom Alenom Kopunovićem Legetinom te aspirantima za svećeništvo iz Kolegija Požeške biskupije koji su posluživali kod oltara.

MISNO SLAVLJE U POŽEŠKOJ KAZNIONICI

I u zatvoru se može biti dobro, ali samo s Bogom

Upripravi za Uskrs biskup dr. Antun Škvorčević pohodio je na svetkovinu Blagovijesti, 25. ožujka, požešku kaznionici. Tamo je u krugu ženskoga zatvora ispred spomenika Zatvorenici položio cvijeće i zapalio svijeće te se pomolio za žrtve komunističkoga sustava koje su

tamnovale u tome zatvoru. U kaznioničkoj dvorani biskup je predvodio euharistijsko slavlje za djelatnike i zatvorenike. U prigodnoj propovijedi kazao je da se i u zatvoru može biti dobro, ali samo onda ako dopustimo da u naše srce i dušu uđe Bog. Ako smo s Njime, onda se uviјek može biti dobro bez obzira na to gdje se nalazimo, pa i u zatvoru.

– Ovom svetom misom želimo prići vašim srcima i dušama da se i vi osjećate dobro – kazao je biskup dodavši kako je prvi korak k tome da u naša srca uđe naviještena Božja riječ koju je potom protumačio.

Biskup se posebno osvrnuo na riječ *milost*. Zatvorenici su ti koji možda najbolje znaju značenje te riječi. Naime, ako im predsjednik države iskaže milost, onda dobiju pomilovanje. – Što je to pomilova-

nje? To je kada ti netko daje milost koju nisu zasluzio. Milost je silan događaj već kada je čovjek iskazuje drugom čovjeku, ali kada to napravi Bog prema čovjeku, onda je to nešto najdragocjenije što nam se može dogoditi. Isus Krist tako je postao čovjekom da bi nam iskazao Božju naklonost i poručio nam kako nas ne gleda kroz naše zloće i pokvarenost, nego nas voli i opršta nam. Po svom velikom milosrđu unosi nas u stanje milosti – istaknuo je biskup dodavši da je Marija ušla u to milosno stanje, i to po Isusu Kristu.

– Upravo po njemu i mi – objasnio je biskup – ne moramo ostati prikovani za svoje smrtno stanje, nego po Božjem milosrđu i ljubavi ulazimo u Božje stanje slobode. Takvu slobodu može svatko postići pa tako i oni koji se nalaze iza zatvorskih zidina. (H. T. • Snimio: Tihomir Ivčetić)

SPOMEN NA POGINULE HRVATSKE BRANITELJE S PLETERNIČKOGA PODRUČJA

Niti jedan poginuli branitelj nije mrtav jer sve što se učini iz ljubavi vječno je

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Duško Mirković

Na drugu korizmenu nedjelju, 28. veljače, biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi sv. Jurja u Buku za sve poginule i nestale branitelje u Domovinskom ratu s područja grada Pleternice. Slavlju su uz obitelji i rodbinu poginulih i nestalih branitelja sudjelovali predstavnici vlasti, Hrvatske vojske i policije te brojni župljani.

Na početku svete mise župnik Slavko Starčević pročitao je imena trideset sedam poginulih branitelja. – Oni su položili svoje živote za našu slobodu i dostojanstvo. Sjedinili su se s Božjom ljubavlju koja je progovorila u muci i smrti Isusa na Križu. Njihova žrtva nije besmislena niti izgubljena – istaknuo je biskup u uvodu slavlja te pozvao vjernike da otvore svoja srca Bogu pa da ih on preobrazi te se s pravim raspoloženjem spomenu svojih poginulih i nestalih.

U prigodnoj homiliji biskup je svoju pastirsку riječ uputio svima prisutnima, a ponajprije očevima i majkama poginulih branitelja. Ponukan navještenom

Božjom Riječi, u svjetlu korizme, vremena preispitivanja i molitve, kazao je da je Bog u Isusu Kristu iskazao ljubav prema čovjeku i sve nas, poput Abrahama, pozvao na savez. Tek kada smo u savezu s Bogom, možemo uspjeti. Biskup je podsjetio prisutne na savezništvo s Bogom koje su gajili naši očevi stoljećima i kroz teška povijesna vremena. Naglasio je kako je Bog našemu narodu uvejk ostao vjeran saveznik te pozvao nazočne da doprinesu savezništvu između hrvatskoga naroda i Boga kako bi ono bilo što snažnije.

Savezništvo, dodao je dalje, izraz je Božje ljubavi prema čovjeku. – Ima li što veće nego kad majka polaze život za dijete ili kad branitelj daje život za svoju domovinu? Ništa nije veće od ljubavi jer ona dolazi od Boga. Niti jedan od poginulih branitelja nije mrtav. Sve što učinimo iz ljubavi vječno je. Život Hrvatske ovisi o našoj ljubavi koju u nju ulažemo i o našoj ljubavi jednih prema drugima – istaknuo je biskup.

Dodao je da nitko nije tako lijep kao onaj u kome prebiva ljubav koja želi dru-

gome dobro i koja se žrtvuje za drugoga, kako nema ljepših bića od majki koje vole svoje dijete i žrtvuju se za njega do kraja. Isto tako i u našim braniteljima progovara duhovna ljepota ljubavi. Biskup je upozorio prisutne kako ne smijemo nikoga osuđivati nego moliti i za one koji su nam činili zlo da Bog uđe u sve te duše i savjesti te ih izlijeci pa da budemo više ljudi i tako gradimo zajedništvo.

KORIZMENI SUSRET SVEĆENIKA I ĐAKONA

Milostinja prožeta ljubavlju lišava čovjeka sebičnosti

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Marijan Pavelić

Udvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi održan je 22. veljače korizmeni susret i duhovna obnova za svećenike i đakone Požeške biskupije. U svom uvodu biskup je pozdravio prisutne svećenike i đakone istaknuvši posebnu snagu ovoga susreta u korizmi koja uvijek poziva vjernike na obraćenje. Taj poziv upućen je svakom vjerniku, ali na ponajprije svećenicima kako bi preispitali svoju dušu i savjest, kazao je biskup podsjetivši na svjetli primjer bl. Alojzija Stepinca čiji lik i nakon pedeset godina sve jače svijetli. Biskup je potaknuo svećenike i đakone na osobnu izgradnju i rast naglasivši da svećenik ponajprije mora navijestiti Evandjele sebi, a tek onda drugima.

Duhovnu obnovu je vodio pomoćni dakovačko-osječki biskup Đuro Hranić. Usredotočio se na značenje milostinje te njezine važnosti za život svećenika. Pojasnivši etimološko značenje milosti je naglasio je njezino pravo značenje

– učiniti drugoga dionikom vlastitih dobara. Milostinja, oslobođena od vanjskih okolnosti, uvijek je dobro djelo, kazao je biskup te dodao da milostinja nije samo materijalno izvanjsko davanje, nego, kao što to Evandelje prikazuje, nutarnje darivanje i otvorenost prema drugome. Taka milostinja prožeta ljubavlju, nastavio je, lišava čovjeka sebičnosti, oholosti i superiornosti, ponižavanja drugih... Milostinja je znak darovanosti Bogu te mora biti u poniznosti i skrovitosti srca. Biskup je podsjetio prisutne da svećenik nije vlasnik, nego posrednik dobara i providnosne Božje ljubavi te je zaključio kako je dužnost svećenika uporno i marljivo pastoralno djelovati na povjerenje mu vjernike.

U drugome je dijelu susreta biskup Škvorčević zahvalio svećenicima, a preko njih i svim vjernicima biskupije, na molitvi i prikupljenom daru od tristo tisuća kuna za pomoć nastrandalima na Haitiju te ih potom upoznao s nekim predstoj-

ćim zajedničkim pastoralnim događanjima na biskupijskoj razini. Potom je u Crkvi sv. Lovre slijedilo pokorničko bogoslužje i prigoda za osobnu isповijed te klanjanje pred Presvetim.

SKUPŠTINA HRVATSKE KATOLIČKE UDRUGE MEDICINSKIH SESTARA I TEHNIČARA U POŽEŠKOJ BISKUPIJI

Dobrota i ljubav ono su što čovjeku najviše treba

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Udorani bl. Alojzija Stepinca održana je 27. veljače XIV. godišnja skupština Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji (HKUMSTuPB) koja ima 250 članica. Skupštini je nazočio biskup dr. Antun Škvorčević te duhovni asistent Udruge o. Zvonko Šeremet.

Mira Ilić, predsjednica HKUMSTuPB u svom obraćanju nazočnima podsjetila je kako je prije 25 godina papa Ivan Pavao II. utemeljio Papinsko vijeće za dušebrižništvo zdravstvenih djelatnika. – Papa je, i sam iskusivši bolest, ovim činom pokazao brigu i suošćeće, ne samo s bolesnima, nego i s onima koji o njima skrbe uvidjevši i njihove potrebe. Primijetio je Sveti Otac terete i izazove s

kojima se u svom pozivu susreću zdravstveni djelatnici, a s kojima se oni vlastitim snagama teško mogu nositi – kazala je predsjednica Ilić.

Hramovi ljudske patnje

Dodata je kako se nalazimo u vremenu kada zdravstveni djelatnici teško mogu udovoljiti zahtjevima koji se pred njih stavljaju. Čimbenici kao što su stres, stanjenje populacije i društveno neosmišljena starost, nedostatak kulture rađanja i umiranja u obitelji, socijalna politika, povećavaju broj bolesnih i pune bolnice, a s druge strane zdravstvena politika koja diktira broj zaposlenih, preopširna administracija, razni oblici liječenja i medicinsko dijagnostički postupci s bolesnikom, iziskuju od zdravstvenog djelatnika veliki napor.

– Takva situacija ostavlja mu malo prostora za bavljenje čovjekom kao Božanskim bićem, a samom zdravstvenom djelatniku prijeti opasnost od zasićenosti i ravnodušnosti. Bolnice su hramovi ljudske patnje i svaki nespretan korak može djelo ljubavi i svjetla pretvoriti u djelo mракa. Zato je potrebna briga Crkve za duše zdravstvenih djelatnika – objasnila je Mira Ilić zahvalivši pri tom biskupu Škvorčeviću za podršku, brigu i zanimanje koje pokazuje prema zdravstvenim djelatnicima.

Tehnika ne može nadomjestiti srce

Biskup Škvorčević čestitao je članicama udruge što se već 14 godina učvršćuju u zajedništvu te čine dobro. Podsjetio je na brojne poteskoće u Hrvatskoj i u svijetu te zapitao koje su to okolnosti koje trebaju postojati da bi se činilo dobro. I u najgorim okolnostima, odgovorio je, moguće je činiti dobro. Dobrota i ljubav je ono što čovjeku najviše treba. -Ne može čovjeka ispuniti i usrećiti ništa drugo nego upravo ta duhovna dimenzija, dobrota, plemenitost, ljubav. Upravo u bolnici to se može osjetiti. Mnogo je tamo tehnike, ali nikada tehnika ne može nadoknaditi onu dimenziju srca koja, kod pristupa čovjeku i u nemoći bolje ga drži nego mašina - istaknuo je biskup zahvalivši članica Udruge što unatoč svim poteskoćama vjeruju i svjedoče Isusa Krista na mjestima gdje se susreće bol i patnja.

Nakon toga slijedio je izvještaj ogranka udruge o brojnim aktivnostima koje su imale tijekom prošle godine. Za predsjednicu je ponovno izabrana Mira Ilić. Katoličke medicinske sestre zatim su poslušale zanimljivo predavanje prof. dr. Vladimira Dugalića s Katoličkog bogoslovnog fakulteta iz Đakova koji je govorio na temu: Ljudski genom – teološko etička prosudba. Godišnja skupština HKUMSTuPB završila je misnim slavljem u crkvi sv. Lovre koje je predvodio biskup Škvorčević

KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA ZA HRVATSKE BRANITELJE I NJIHOVE OBITELJE

PTSP-a se možemo oslobođiti na duhovnoj razini

Upripravi za svetkovinu Uskrsa u Požegi je u Dvorani sv. Terezije Avilske 17. ožujka održan korizmena duhovna obnova za članove Udruge

dragovoljaca i veterana Domovinskoga rata, njihove obitelji i obitelji poginulih branitelja te članove ostalih građanskih udruga. Dr. Tomislav Ivančić progovorio je o smislu korizme kao vremenu koje nas uči kako postići vlastitu slobodu, odnosno kako se izdici iznad svojih tjelesnih nagona i želja. – Smisao je korizme da se čovjek nauči odricati svih tjelesnih i drugih želja i nagona kako bi duh postao gospodar, odnosno kako bi čovjekova osobnost bila dostojanstvena. Korizma čovjeku daje mogućnost da postane slobodan i da se odlučuje za dobro i plemenitost, da postane sretan i osmišljen – istaknuo je prof. Ivančić.

Braniteljima i svima koji boluju od PTSP-a prof. Ivančić je poručio da se te teške bolesti možemo oslobođiti samo na duhovnoj razini, i to tako da vratimo

dostojanstvo svojoj osobnosti, pomirimo se u svojoj savjesti s Bogom i ljudima te nađemo razlog svoga življenja. – PTSP nastaje kada se ponizi čovjekovo dostojanstvo – kazao je prof. Ivančić. To je najteža bol koja može nastati na duhovnoj razini. Zbog toga poniženja nastaju teške rane kojih se nije lako oslobođiti. Drugi razlog zbog čega nastaje PTSP-a jest preopterećena savjest. Treći razlog je nepronalaženje smisla života. Da bismo pronašli taj smisao, moramo otkopati svoj talent i znati zašto živimo. Kada se to pronađe i počne tako raditi, našli smo dostojanstvo svoje osobnosti. Svoju savjest možemo dovesti u red tako da se pomirimo s Bogom i ljudima. Njemu i svima koji su došli na duhovni seminar zahvalio je mons. Josip Klarić, generalni vikar biskupije. (H.T.)

DVANAESTI KRIŽNI PUT MLADIH POŽEŠKE BISKUPIJE

Razmatrajući Isusovo trpljenje, postali ste dionici najljepše Božje i ljudske stvarnosti

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: Tihomir Ivčetić i Duško Mirković

Pod motom »Postavili vas da idete i rod donosite« održan je 13. i 14. ožujka dvanaesti Križni put mladih Požeške biskupije u organizaciji Katehetetskog ureda te Povjerenstva za pastoral mladih. Oko 420 mladih okupilo se u ranim jutarnjim satima u Orahovici otkuda su nakon misnoga slavlja u župnoj crkvi krenuli na 44 kilometra dug hod za križem.

Otkrivanje vlastite vjere

– Pred nama je još jedan duhovni hod, pun pobožnosti i druženja, molitve i trpljenja, radosti i suošjećanja s Kristom. Ovaj naš križni put na tragu je otkrivanja vlastite vjere, njezina svjedočenja u našoj biskupiji, da možemo ohrabriti svojom odlučnošću u naslijedovanju Krista sve mlade naše biskupije – poručio je na početku dvodnevногa duhovnoga hoda Stjepan Škvorc.

Prvoga dana križni je put završio molitveno-meditativnim programom u sportskoj dvorani u Kutjevu odakle se krenulo u nedjeljno jutro. Tamo se hodočasnicima pridružilo još oko 400 ovo-godišnjih krizmanika. Prolazeći kroz župe Vetovo i Kaptol hodočasničkoj riječi pridruživale su se nove skupine vjernika tako da ih je u Požegu na završnu postaju stiglo nešto više od tisuću. Među mladima je bilo i starijih, a najstarija među njima bila je 83-godišnja Kristina Podobnik iz Požege. – Teško je, ali može se izdržati. Lijepo mi je među mladima. Pristojni su, žele mi pomoći nositi torbu – kazala nam je baka Kristina.

Dojmljiva postaja šutnje

Mihail Bumba, učenik drugoga razreda Katoličke klasične gimnazije iz Vidovaca, pješačio je dva dana. – Velik je to fizički napor, ali na sve se zaboravi u društvu prijatelja. Bolove koje osjećamo na kraju puta brzo će proći, ali unatoč tome definitivno se isplati sudjelovati na ovakovome hodu. Posebno me se dojmila postaja šutnje kada smo intenzivnije razmišljali o svome životu – kazao je Mihail preporučujući svakome sudjelovanje u ovakovom duhovnom hodu. Na kraju puta svi su se našli na završnom misnom slavlju u požeškoj katedrali koje je predvodio mons. Josip Klarić, generalni vikar.

Na početku slavlja procitana je poruka biskupa Antuna Škvorčevića u kojoj on ističe kako vjeruje da su sudionici križno-

ga puta u molitvi, pjesmi i radosti, pokori i međusobnom prijateljevanju, razmatrajući Isusovo trpljenje, postali dionici najljepše Božje i ljudske stvarnosti: Ljubavi koja oplemenjuje, duhovno obogaćuje i uzdiže čovjeka do neslućenih visina.

Duhovno bogatiji

– Najdragocjenije je ono što je na tom putu iz Božjega očinskoga srca prodrlo u vaša mladenačka bića, zahvatilo vas u vašim srcima i dušama te ste tako i ovim križnim putem postali duhovno bogatiji. Drago mi je što to razumijete i što se tog iskustva ne odričete, nego ga svake godine želite ponoviti. Neka Bog blagosloví sve vaše mladenačke čežnje i plemenite planove te pomogne da se oni ostvare, osobito da se ne bojite prihvatići svećeničko zvanje te ospozobljeni Isusovim Duhom budete promicatelji ljudskoga postojanja, dostojanstva i veličine iz snage njegove ljubavi na križu i pobjede njegova uskrsnuća – poručio je mladima biskup Škvorčević te im od srca zahvalio za sudjelovanje na ovom duhovnom događaju, kao i svima onima koji su ga organizirali i nastojali da se što bolje ostvari. Mons. Klarić je u prigodnoj propovijedi protumačio je naviještenu Božju riječ o izgubljenom sinu, odnosno o Milorsdnom Ocu koji je uvijek spremjan oprostiti naše pogreške ako ih priznamo i pokajemo se za njih.

Taj Milorsrdni Otac je Isus Krist, Sin Božji za kojim su dva dana išli i sudionici križnoga puta. – Ima jedan hod koji je na prvi pogled strašan i odbojan, ali on je na svom vrhuncu postao životono-

san, stvaralački i obnoviteljski. On nam je donio uskrsnuće. Naš Bog je onaj koji hoda za svojim narodom. Mi smo Crkva koja je u hodu vjere i na tom putu stalno rastemo. Tako je i ovaj vaš hod bio hod rasta u vjeri – poručio je hodočasnicima mons. Klarić.

Na kraju misnoga slavlja povjerenik za pastoral mladih Stjepan Škvorc zahvalio je svima koji su sudjelovali na križnom putu, koji su pomogli u njegovoj organizaciji te župama, župnicima, kutjevačkim lovcima i župljanima mjesta kroz koje su hodočasnici prolazili na njihovu lijepom dočeku i okrjepi koju su pripremili.

KATOLIČKA OSNOVNA ŠKOLA U POŽEGI PROSLAVILA DAN ŠKOLE I ZAŠTITNIKA SV. JOSIPA

Naša djeca vole školu jer škola voli njih

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Katolička osnovna škola u Požegi na svetkovinu sv. Josipa, svoga zaštitnika, proslavila je svoj prvi Dan škole. Proslava za četrdesetak učenika, djelatnike škole, roditelje i goste započela je euharistijskim slavlјem u crkvi sv. Lovre koje je predvodio Ivica Šoh, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Virovitici. – Sveti Josip je na poseban način blizak našemu narodu. Davne 1677. Hrvatski ga je sabor izabrao za zaštitnika hrvatskoga kraljevstva. Kroz stoljeća se hrvatski narod utjecao tom tihom, a opet glasnom i velikom sveću. Iako u *Svetome pismu* nije zapisana ni jedna njegova riječ, on snažno upućuje na Isusa Krista – istaknuo je vlč. Žuljević.

Nakon misnoga slavlja prigodni program nastavljen je u Dvorani sv. Terezije Avilske u kojem su sudjelovali učenici škole. Na početku je sve nazočne pozdravio ravnatelj škole Ivica Žuljević te podsjetio na prvi dan djelovanja škole – 7. rujna 2009. – Bila je to neopisiva radost za mene kao prvoga ravnatelja i za sve učenike, roditelje i djelatnike jer smo se zajedno upustili u pustolovinu kojoj ne znamo završetak. Prisjećam se i otvaranja naše Škole i Odgojno-obrazovnog centra u Požegi 26. rujna 2009. godine. Brojni prisutni građani, gosti i velikodostojnici crkveni i državni svojom nazočnošću ohrabrili su nas i dali nam dodatni vjetar u jedra kako bismo u duhu gesla Centra i Škole »Duc in altum« – Izvezi na pučinu – zaplovili na daleko putovanje, u nepoznato, ali sa sigurnim kormilaram, zaštitnikom naše škole sv. Josipom i Dobrim Pastirom Isusom Kristom – istaknuo je vlč. Žuljević.

Podsjetio je tom prigodom i na riječi biskupa Antuna Škvorčevića tada izrečene: »Ponovno se danas zaustavljamo pred potresnom činjenicom ljudskog postojanja i svjedočimo da je čovjek najčudesnije Božje djelo, da se drama sadašnjosti i budućnosti svijeta i naše domovine događa ponajprije u ljudima, njihovim savjestima, slobodi i opredjelje-

njima i da je u tom smislu odgoj i obrazovanje mlađih naraštaja jedno od najtežih, ali najdragocjenijih služenja životu. Požeška biskupija, svjesna da je 'čovjek put Crkve', stavila je odgoj i obrazovanje djece i mlađih među svoje pastoralne prioritete.«

Ravnatelj Žuljević dodaо je kako vjeruje da je škola uspjela opravdati očekivanja roditelja.

– Dobro znamo da su roditelji prvi odgajatelji i učitelji. A mi, kao škola, moći smo roditeljima u poslanju koje im je Bog povjerio. Naše učiteljice u školi i u produženom boravku svakodnevno predano i s ljubavlju rade svoj posao. Svako dijete – svaki učenik jednako im je važan i svoju ljubav i dobrotu prenose na njega. Divno je vidjeti u našoj školi pravo obiteljsko ozračje u kojem vlada zakon ljubavi, vidjeti djecu koja vole učiteljice, koja grle časnu i sa žalošću napuštaju školske prostore kada moraju poći kući. Uistinu naša djeca vole školu jer škola voli njih – kazao je vlč. Žuljević zahvalivši učiteljicama, svim djelatnicima škole i mnogim dobročiniteljima čiju će dobrotu Bog zasigurno nagraditi.

Proslava je završila susretom djelatnika, učenika, roditelja i gostiju u prostorima Škole, razgledavanjem izložbe radova učenika te domjenkom.

SEMINAR ZA VODITELJE ŽUPNE KATEHEZE

Zajednice u župi moraju raditi u dogовору sa župnikom

Tijekom ovogodišnje korizme na području naše biskupije održan je seminar za voditelje župne kateheze na razini arhiđakonata s ciljem promicanja župne kateheze. Prvi takav seminar održan je u Novoj Gradiški za župe Posavskoga arhiđakonata, a nakon toga slijedio je seminar u Pakracu za Zapadno-slavonski arhiđakonat, u Požegi za Katedralni te u Slatini za Slavonsko-podravski arhiđakonat. Seminar koji je održan u organizaciji Požeške biskupije vodio je vlč. Mario Rašić iz Katehetetskog ureda.

Na ovim seminarima vlč. Rašić je podsjetio pojedine skupine i njihove voditelje na zaključke s prvoga seminara kako bi svaka skupina znala što ona druga skupina u župi radi. Naime, na prvim seminarima, održanim tijekom došašća, govorilo se o planovima i projektima te očekivanjima od župnih suradnika,

odnosno od Caritasovih volontera, onih koji rade s mladima, s ministrantima te lektorima.

– Bilo što da se u župi radi, mora biti u koordinaciji s mjesnim župnikom. Veliku ulogu ima i voditelj određene zajednice u župi, za sada su to zajednice mlađih, Caritasovih volontera, lektora, ministranata i djela za duhovna zvanja – kazao je vlč. Rašić dodajući kako je posebna pozornost tijekom ove Svećeničke godine usmjerena na pastoral ministranata i djela za duhovna zvanja.

U drugom dijelu seminara radilo se po radionicama. Nazočni su se podijelili u pet radnih skupina koje su vodili povjerenici: Josip Krpeljević, Zdravko Ticl, Saša Paveljak, Mario Rašić, Stjepan Škvorc, Danijel Engelman i Mladen Štivin. (H.T. • Snimio: Duško Mirković)

STRUČNI SKUP ZA VJEROUČITELJE OSNOVNIH I SREDNJIH ŠKOLA

Otkuda potječe negativna slika o Bogu?

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

UDvorani sv. Terezije u Požegi 6. ožujka održan je stručni skup za vjeroučitelje osnovnih i srednjih škola Požeške biskupije pod nazivom »Odgoj i obrazovanje za temeljne vrijednosti kroz prizmu psihologije, komunikologije i teologije«. Skup je održan u organizaciji Agencije za odgoj i obrazovanje Podružnice Osijek te u suradnji s biskupijskim Katehetskim uredom. Bilo je nazočno 120 vjeroučitelja.

Specifične potrebe učenika

Ankica Mlinarić, viša savjetnica za vjeronauku u AZOO-a, govoreći o ciljevima stručnoga skupa, naglasila je važnost razumijevanja procesa vlastitoga samorazvoja kao temelja za prericanje vrijednosti. Jedan je od ciljeva stručnog skupa i stjecanje veće osjetljivosti za prepoznavanje specifičnih potreba naših učenika, a sve to s polazišnom činjenicom da je najveća vrijednota za koju učenike odgajamo upravo Bog.

U prvom je predavanju dr. sc. Mirko Mataušić, teolog i komunikolog, vjeroučiteljima progovorio o emocionalnoj slici Boga. Istaknuo je da ljudi pored svjesne slike Boga, koja je uglavnom pozitivna, imaju i nesvjesnu, emocionalnu sliku koja je smještena u podsvijesti.

– Ta je slika složena od emocionalnih slika koje smo povezali u svojoj mladosti, a koje su nastajale od autoriteta koji su nas

odgajali. Kako su nam ti autoriteti često mnogo toga zabranjivali, stvorila se negativna slika autoriteta koja se onda u podsvijesti transferira negativno na sve autoritete pa onda i na Boga. Odrastanjem pozitivne strane autoriteta zadržavamo u svojoj svijesti, a negativne potisnemo u podsvijest. Te negativne slike utječu na našu emocionalnu vezu s autoritetima što otežava naš odnos s njima – objasnio je dr. Mataušić.

Tko donosi odluke u našemu životu?

Drugo predavanje pod naslovom *Tko donosi odluke u našemu životu?* održala je prof. psihologije i psihoterapeut Vesna Gračner. Objasnjavajući napetosti između svjesnog i nevjescnog dijela čovjekove osobnosti, navela je podatak da rezultati istraživanja pokazuju kako 99,9 posto odluka u svome životu donosimo na temelju naših osjećaja. – Da bismo uspješno upravljali sobom i donosili prave odluke, nužno je da postanemo svjesni osjećaja u trenutku njihova pojavljivanja – poručila je prof. Gračner. Uslijedila je potom plenarna vježba na

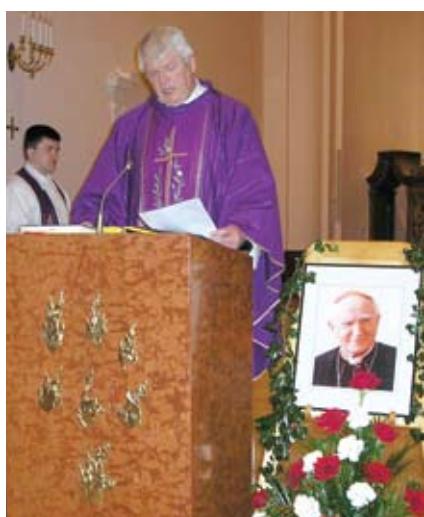
temu *Emocionalna slika autoriteta*. U ovoj vježbi vjeroučitelji su imali mogućnost posvijestiti sebi svoje najranije autoritete i otkriti svoje najdublje potrebe.

Treći dio stručnog skupa bio je posvećen tematskom razgovoru u kojem su vjeroučitelji postavljali pitanja predavačima povezujući iznesenu građu s osobnim iskustvima.

Pedagoško-psihološka radionica *Upoznajmo sebe i svoje učenike* bila je posljednji dio stručnoga skupa, a održavala se istovremeno u šest skupina. Cilj joj je bio vjeroučiteljima pružiti niz teorijskih znanja i praktičnih vježbi iz područja psihologije i komunikologije koja su usmjerena izgradnji boljih međuljudskih odnosa u okruženju škole, i to s posebnim naglaskom na odgoju za vrijednosti.

OSMA GODIŠNICA SMRTI KARDINALA KUHARIĆA

Čovjek Božji na vjetrometini ovoga svijeta

građanina grada Požege, te Dana grada u požeškoj je katedrali 11. ožujka služeno euharistijsko slavlje. Predvodio ga je generalni vikar msgr. Josip Klarić u nazočnosti predstavnika Grada i Županije, povijesnih postrojbi Hrvatske vojske iz nekoliko hrvatskih gradova te Poljske i mnoštva vjerničkoga puka.

Msgr. Klarić je u uvodnom dijelu slavlja podsjetio kako je u vrijeme kardinala Franje Kuharića 1997. godine osnovana i Požeška biskupija. – Predvečerje je Dana grada Požege. Spominjemo se Božje volje za čovjeka koja se treba ostvarivati i u našem gradu po nama. Stoga upućujemo svoju molitvu Bogu za napredak našeg grada, odnosno za uspjeh i sigurnost svakoga našega građanina. U temelje ovoga grada ugrađeni su mnogi temelji i mnoga dobročinstva njenih ljudi. Osobito

se spominjemo naših branitelja koji su u najnovije vrijeme pokazali svoju odanost i ljubav prema bratu čovjeku, domovini ali i prema sebi – istaknuo je msgr. Klarić. U molitvu je osim branitelja uključio i sve bolesne i sve patnike grada kao i siromašne, nezaposlene, napuštene i osamljene.

U prigodnoj propovijedi msgr. Klarić je kazao kako je kardinal Kuharić bio znak za ovo vrijeme, čovjek Božji na vjetrometini ovog svijeta: „Znam kome sam povjeravao“, reći će svojim životom. Borac za istinu i pravdu, borac za pravogone i obespravljene, utjeha i jakost na putu Crkve umornom čovječanstvu i braći sunarodnjacima.“ Na kraju slavlja msgr. Klarić je svima čestitao Dan grada te zaželio obilje Božjega blagoslova. (Lj. M. • Snimio: Duško Mirković)

Uprigodi osme obljetnice smrti kardinala Franje Kuharića, zagrebačkoga nadbiskupa i počasnoga

SUSRET KANDIDATA ZA PRIMANJE SAKRAMENTA SVETE POTVRDE

Najvažnije je da u životu izaberete činiti dobro

Pišu: Marijan Pavelić i Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

Scijem međusobnog povezivanja mladih, ali i stvaranja kvalitetnog temelja za buduće ucjenjivanje u mjesnu Crkvu, Požešku biskupiju, tijekom ovogodišnje korizme održani su susreti kandidata za primanje sakramenta sv. Potvrde na razini dekanata s biskupom dr. Antonom Škvorčevićem i s generalnim vikarom Josipom Klarićem.

Prvi susret održan je 19. veljače u Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi na kojem su se okupili ovogodišnji krizmanici iz Požeškoga i Pleterničkoga dekanata. Idućega dana biskup

Škvorčević susreo se u župnoj crkvi u Kaptolu s krizmanicima Kaptočkoga dekanata dok je 26. veljače održan susret u crkvi sv. Antuna u Našicama za Našički dekanat. U novoizgrađenoj župnoj crkvi bl. Alojzija Stepinca u Novskoj 27. veljače održan je susret biskupa s krizmanicima Novljanskoga dekanata. Na posljednja tri dekanatska susreta s krizmanicima bio je generalni vikar Josip Klarić. Krizmanici Novogradiškoga dekanata okupili su se 3. ožujka u župnoj crkvi Bezgrješnog Začeća BDM, a Virovitičkoga 6. ožujka u župnoj crkvi sv. Roka u Virovitici. Za Novokapelački dekanat susret je održan 7. ožujka u župnoj crkvi Imena Marijina u Novoj Kapeli.

Isus je snaga za vječnost

Dinamično predavanje u kojemu je biskup uspostavio dijalog s mladima za vrijeme susreta razvijalo se u tri koraka važna za sakrament sv. Potvrde: zahvaliti Bogu što postojimo, zahvaliti Bogu što postojimo kao neponovljive osobe i zahvaliti za slobodu koja želi dobro. Biskup je naglasio kako sakrament sv. Potvrde nije nešto izvanjsko, nego se odnosi na oso-

bu i njezinu nutrinu, dušu. Zato je važno, nastavio je, da se u pripravi za sv. Potvrdu svaki dan zaustave pred sobom i mole Boga da budu onakvi kakvima ih on želi. „Sakrament Potvrde“, naglasio je biskup, „u punom smislu ucijepit će vas u život Isusa Krista i snagom svoga Duha povezati u zajedništvo njegove Crkve. Ta Isusova snaga je Ljubav koja je jača od smrti.“ Svoju katehezu biskup je zaključio pozivom krizmanicima da prime Isusa u svoj mladenački život i da im on bude snaga za vječnost.

Na većini susreta nekoliko mladih posvjedočilo je svoju vjernost. Biskup je nakon njihova svjedočenja kazao da mu je draga što su posvjedočili da redovno dolaze na svetu misu koja je važan čin vjerničkog života, osobito u pripravi za sakrament svete Potvrde jer se u svetoj misi susrećemo s Isusom Kristom. Osim svete mise važna je sastojnica vjerničkog života i molitva, susret čovjeka i Boga. Za mlade ljude, dodao je, veoma je važno da pohađaju u vjerouauk, kako u školi tako i u župi.

Svjedočiti svoju vjeru

Vjerouačni susreti su važni, objasnio biskup, jer mladim ljudima omogućuju da sebi postave pitanja o životu i o sebi samima s polazišta vjere. Biskup je zatim preporučio mladima kako bi bilo dobro da budu i članovi Caritasa jer bi tako na djelotvoran način posvjedočili svoju vjeru i ljubav prema bližnjima u potrebi.

– Vi krizmanici pripadate brojnoj skupini mladih koja sakramentom svete Potvrde svjedoči da želi biti Božja i nastojati uz Božju pomoći ostvarivati ono što je plemenito i dobro na ovom našem svijetu. Pristupanjem sakramentu Potvrde vi snagom Isusova duha postajete ugrađeni u Isusov svijet – istaknuo je biskup te poručio mladima da je u životu najvažnije izabrati činiti dobro jer samo tako će moći biti slobodni.

Na kraju susreta krizmanicima je prikazana videoprezentacija koju su za njih priredili svećenički aspiranti iz Kolegija Požeške biskupije i učenici Katoličke klasične gimnazije u Požegi s ciljem da pomognu krizmanicima u njihovu izboru daljnog odgoja i obrazovanja.

S DUHOM SVETIM NA MATURU

Uoči polaganja ovogodišnje državne mature održano je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi sv. Roka u Virovitici za maturante virovitičke Gimnazije Petra Preradovića i Strukovne škole. Svjesni da će zbog polaganja pojedinih predmeta iz mature biti više opterećeni, a time nestrpljiviji i nervozniji odlučili su da se za to školsko razdoblje pripreme sudjelovanjem na svetoj misi uputivši molitve dragom Bogu da bude uz njih u trenutcima nadolazeće mature, ali i uvjek u njihovim životima. Uz svećenike i dekana Virovitičkog dekanata Slavka Patlea, misu je predvodio Robert Mokri, župnik iz Suhopolja. Propovijedajući uz riječ evanđelja, istaknuo je važnost potpunog povjerenja u Boga koje donosi i veće darove od onih za koje molimo. Ohrabrujući nas, istaknuo je veliku važnost osobne molitve u životu, a osobito u važnim trenutcima kao što je polaganje državne mature. Uz prinose darova, među kojima je bila i razredna knjiga, maturanti su molili za darove Duha Svetoga. Svojom pjesmom usmjerili su svoje misli prema Nebeskom Ocu, moleći za odvražnost, strpljivost, smirenost i ustajnost u učenju. Euharistijskom slavlju prisustvovali su mnogi prijatelji i roditelji maturanata. (Kristina Ravlić)

ODRŽANE PUČKE MISIJE U ŽUPI MARIJE KRALJICE I SV. JURJA U DAVORU

Misije su uspjele ako smo pronašli Boga kao središte sadašnjosti i budućnosti

Piše i snimio: Ivan Benić

Užupi Marije Kraljice i sv. Jurja u Davoru održane su od 14. do 21. ožujka pučke misije koje je vodio isusovac p. Zvonko Vlah. Svetе mise, pobožnosti svete krunice i križnoga puta te susreti s djecom, odraslima i mladima održavali su se u župnoj crkvi u Davoru. U prigodi priprave za svetkovinu Uskrsa organizirana je i velika uskrsna ispovijed, a misionar je posjetio i stare, bolesne i nemoćne župljane u njihovim kućama. Iako se pravi rezultati misija ne mogu vidjeti odmah, p. Zvonko je izrazio oduševljenje zbog velikoga odaziva vjernika, osobito mlađih koji su svakodnevno dolazili na pobožnosti, mise i predavanja.

Završno euharistijsko slavlje predvodio je u nedjelju 21. ožujka u prepunoj župnoj crkvi biskup dr. Antun Škvorčević i tom prigodom krstio Emanuela, peto dijete u obitelji Mladena i Kristine Marijanović. U koncelebraciji su bili domaći župnik Marijan Đukić, misionar p. Zvonko Vlah, novogradiški dekan Perica Matanović, biskupov tajnik Goran Lukić te đakoni Ivan Certić i Marijan Pavelić. Na početku misnoga slavlja župnik je pozdravio biskupa Antuna i prisutne svećenike te zahvalio p. Zvonku na uloženom

trudu i naporu u proteklom tjednu.

U uvodu biskup je pojasnio značenje pete korizmene ili Gluhe nedjelje. „Tako su je nazivali naši stari jer evanđelje donosi Isusovu raspravu s farizejima koji su bili gluhi za Boga i za dobro. Vjerujem da ste kroz minuli tjedan i vi vodili rasprave s Isusom, ali da niste bili gluhi, nego otvoreni za njega i njegovu poruku“, kazao je biskup zamolivši Isusa da učvrsti u svakome vjerniku ono što je Božje.

U homiliji je biskup pozvao vjernike da zajednički zaključe sve što su u proteklom tjednu razmišljali, čuli i shvatili te istaknuo: „Misije su uspjele ako smo pronašli Boga kao središte i najčvršću točku sadašnjosti i budućnosti.“ Tumačeći Božju riječ u svetim čitanjima, biskup je naglasio kako je njihova poveznica pitanje budućnosti. Prorok Izajja govori svojim suvremenicima da se Bog ne zanima za prošlost jer ona se dogodila i nema je više, rekao je biskup te nastavio kako se Bog zanima za budućnost i daje narodu da u pustinji pobijedi život. U drugom čitanju apostol Pavao pokazuje snažno uvjerenje da budućnost Božja nije nigdje tako progovorila kao u osobi Isusa Kri-

sta i njegovu uskrsnuću. To potvrđuje i evanđelje koje govori o Isusovu susretu s grješnicom koja je prema zakonu trebala biti kamenovana. Ističući da Isus nije poput zakonodavaca, koji su ženu htjeli kamenovati, biskup je naglasio Božju ljubav koja čovjeka otvara budućnosti.

Na kraju misnoga slavlja biskup je zahvalio vjernicima za trud i nastojanja oko svog duhovnog života koja su u proteklom tjednu na poseban način iskazali te im zaželio da ono što je Bog u njima začeo raste i ostane uvijek prisutno. Zahvalio je i velikom crkvenom zboru koji je uveličao svečanost slavlja te još jedan put zahvalio i čestitao obitelji Marijanović na krštenju petoga djeteta.

DUHOVNA OBNOVA ZA BRAĆNE PAROVE S BROJNOM DJECOM

Kako se nositi s negativnim stavovima o bračnom zajedništvu

Piše: Ljiljana Marić

Prošle jeseni započete duhovne obnove za bračne parove, posebno one s brojnom djecom u organizaciji Centra »Za život i obitelj« Požeške biskupije nastavljene su i ove godine. Do sada su održane za Novigradiški, Novokapelački, Našički, Pleternički, Kaptolački i Novljanski dekanat, a tijekom travnja i svibnja održat će se još duhovne obnove za Katedralni, Slatinski, Virovitički i Pakrački dekanat.

– Duhovnom obnovom želimo promicati katoličke vrijednosti braka i obitelji te pomoći obiteljima da se u današnjem vremenu znaju što uspješnije nositi s raznim izazovima, pogotovo s negativnim stavovima o obiteljskom i bračnom zajedništvu – istaknula je Željka Barbarić, tajnica Centra »Pro vita et familia« koja je ujedno nazočnima na seminaru pojasnila

koje sve usluge i savjete bračni parovi mogu dobiti u Centru. Naime, u Centru, koji djeluje kao obiteljsko i bračno savjetovalište, bračni parovi mogu dobiti psihološku, duhovnu i pravnu pomoć u rješavanju svojih poteškoća za što su im na usluzi stručne osobe.

Duhovni dio obnove na temu »Obitelj – put k svetosti; euharistija – važnost za obitelj« vodio je stalni đakon Ivo Grbeš i o. Zvonko Šeremet. Oni su nazočnima pokusali pojasniti što je sveta misa te kako se za nju pripremiti kako bi ona u nama polučila svoje plodove. Isto tako nazočnima je dano u razmišljanje da pokušaju vrednovati svoje vlastito sudjelovanje na svetoj misi. – Sveta misa je najsavršenija molitva. Na nju treba doći kao vjernik svjestan važnosti svete mise. Kako je sveta misa prije svega zahvala Bogu, na nju

treba doći sa željom da se slavi Gospodin, da mu se zahvaljuje za sve ono dobro što primamo, a isto tako ako netko treba pomoci, da ju tu traži. Sveta misa je izvor energije za ljudski život, silna motivacija da čovjek kroz ovaj bremenit i težak život može lakše proći – objasnio je o. Šeremet.

U sklopu svake duhovne obnove slavljenja je sveta misa.

BLAGOSLOVLJEN KRIŽNI PUT U EKO-ETNO SELU U STAROJ KAPELI

Selo ne bi bilo cjelovito bez duhovne dimenzije

UStaroj Kapeli podno Požeške gore uređeno je eko-etno selo u kojemu već nekoliko godina uživaju turisti iz zemlje i inozemstva. Udruga eko-etno sela na čelu s dr. Antunom Tucićem u dogovoru s novokapelačkim župnikom Đurom Cvitićem željela je oživjeti i određene sastavnice kršćanskog duha sela, te su se odlučili na brijezu iznad sela, uz pomoć Općine i gospodarstvenika, postaviti postaje križnoga puta. Biskup Antun Škvorčević predvodio je 27. ožujka slavlje blagoslova križnog puta. U podnožju brežuljka okupili su se brojni vjernici. Sve ih je na čelu s biskupom pozdravio župnik Cvitić, a potom dr. Tucić.

Biskup je u uvodnoj riječi istaknuo kako je križni put od davnine omiljena požnost hrvatskoga vjernika.. Kazao je da

eko-etno selo ne bi bilo cjelovito bez njegovanja duhovne dimenzije te je zahvalio svima koji su pomogli izgraditi križni put. Dodao je da će pobožnošću križnoga puta u Staroj Kapeli oživjeti sve ono što su njezini stanovnici tijekom višestoljetne povijesti u nju unosili. Nakon blagoslova vjernici su predvođeni biskupom prvi put obavili pobožnost križnoga puta. Snažan dojam davala je slika brojnih ljudi koji su se stazama križnog puta uspinjali prema Kalvariji. Na pojedinim postajama mladi odjeveni u narodne nošnje znakovito su iskazivali počast Isusu Kristu sa svjećama u rukama dok su predstavnici ovo-godišnjih krizmanika iz novokapelačke župe predvodili molitvu, a crkveni zbor pjevanje. (M. P. • Snimio: G. Lukić)

Mladi Požege subotom navečer na Kalvariji

Na Kalvariji, brdu iznad Požege, već četvrtu godinu zaredom svake subote u korizmi održava se večernji križni put mladih s početkom u 20 sati. Ova pobožnost počela je na

večernjim križnim putem oduševljena je i Klara Čurić, učenica trećeg razreda Katoličke klasične gimnazije, koja ističe da joj se svida ovakva vrsta zajedništva mladih i to u uobičajeno vrijeme izlaska mladih u kaficu. – Ovo je sjajna ideja. Mjesto izuzetno jer se ovdje čovjek može lakše sabrati i družiti s Bogom – objasnila je maturantica požeške Gimnazije Magdalena Grčić. Vjeroučitelj Ivo Grbeš smatra da je ovakav križni put lijep poticaj i pomoć u pokušaju da se o životu razmišlja na malo drugačiji način, da ga se pokuša vidjeti iz Božje perspektive.

– Bog nam je podario mogućnost izbora te mladima možda ovakvo razmišljanje uz križni put otvoriti neke nove horizonte te se opredijele za ono što je dobro i plemenito – kazao je vjeroučitelj Grbeš. (H. T. • Snimio: Duško Mirković)

Vratili pobožnost Klarinu brdu

U Našicama je tijekom korizme prvi put održan križni put na Klarinu brdu, brežuljku u središtu grada gdje se nekad nalazio samostan klarisa. Otimači zaboravu ovu dragocjenu kulturno-povjesnu baštinu i vrijednost razorenju u doba komunističkog ateizma sredinom 20. stoljeća, članovi našičke Udruge za kulturu življjenja DarNa u suradnji s Franjevačkim samostanom i Gradom naštale vratiti prvotno značenje ovome prostoru. Križnim putem na ovoj lokaciji osvjećuje se tradicija duhovnog zajedništva klarisa, franjevaca i Našičana. Prva postaja je podno vodotornjav u Ulici kralja Tomislava, na mjestu nekadašnje kapele sestara klarisa, a ostale postaje nalaze se na Klarinu brdu, oko tlocrta nekadašnjeg samostana klarisa. Križni put je predvodio našički župnik i gvardijan fra Dragutin Bedeničić. Svake korimene nedjelje križ težak 25 kilograma, koji je ručno izradio član Udruge Hrvoje Pepeko, nosili su predstavnici katoličkih udruga župe. Prigodne tekstove i molitve pripremio je vjeroučitelj Ivan Sporinski, a čitali su liturgijski čitači, ministranti, članovi udruge DarNa, Društva katoličkih prosvjetnih djelatnika Požeške biskupije - Ogranak Našice, Franjevačke mladeži, Udruge hrvatskog katoličkog društva liječnika i medicinskih sestara te Sekcije planinarskog društva sv. Bernard. (M. Pepeko • Snimio: Robert Rigo)

Desetljeće u korizmi svake nedjelje pješice hodočaste

U kaptolačkoj župi sv. Petra i Pavla već jedno desetljeće traje jedinstveno hodočašće vjernika tijekom korizme. Svake nedjelje u korizmi vjernici pješice hodočaste u jednu od filijala svoje župe kako bi na taj način pokorničkom procesijom simbolično povezali sve dijelove svoje župe svjedočeći snažno zajedništvo u molitvi, pjesmi, žrtvi i odricanju. Svakoga nedjeljnog jutra pješice hodočaste od dva do šest kilometara od župne crkve do kapelica u filijale svoje župe - Doljanovce, Češljakovce, Ramanovce, Alilovce i Golo Brdo - u kojima su sudjeluju na misnom slavlju.

Ovo pješačko hodočašće počelo je na inicijativu vjeroučiteljice Ljubice Maljur koju je u tome podržao sada pokojni župnik Vladimir Virag. Htjelo se na taj način tijekom korizme animirati osnovnoškolce na jednu veću duhovnu akciju koja bi im na neki način ispunila nedjeljnu dopodnevu. Nakon par godina djeci su se počeli priključivati odrasli kojih je sada više nego djece. I tako je dječje hodočašće prerastlo u tradicionalno župsko hodočašće.

Sadašnji župnik Nikola Jušić smatra da je jako dobro da vjernici iz sjedišta župe hodočašće po filjalama. –Vjernici iz filijala redovno dolaze u župnu crkvu, a ovim hodočašćem vjernici iz sjedišta župe iskazuju znak pažnje našim filjalama. S druge strane hod za križem po župi je svrhovit jer nas učini da križ nosimo u svagdanjem životu. Na ovaj način stvara se jedno lijepo zajedništvo – ističe župnik Jušić. (Lj. M. • Snimio: Tihomir Ivčetić)

ODRŽAN PRVI KRIŽNI PUT PO MJESTIMA STRADANJA U PAKRACU

Molitveni spomen za sve žrtve mučeničkog grada

Piše: Marina Krušlin Ajman

Užupi Uznesenja BDM u Pakracu organiziran je 13. ožujka prvi križni put ulicama grada. Uz mnoštvo vjernika, članova župnog zabora, ministranata i krizmanika "Pakračkim križnim putem" krenuli su i predstavnici udruga proisteklih iz Domovinskog rata. Križni put, koji je predvodio pakrački župnik Matija Juraković, započeo je na mjestu pogibije branitelja iz Bjelovara u Kusonjama gdje danas stoji kapela Rodenja BDM.

Na postajama koje u slijedile sjetili smo se ubijenog Vencislava Štrbca i

Marijana Kulhavija Foke, razaranja kapelica sv. Roka i sv. Josipa. Molili smo na postaji gdje Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ za sve one koji su potaknuti ljubavlju Božjom postali Caritasovi volonteri i humanitarci te stradali kao civilne žrtve grada. Kod rodne kuće djevojke Melite Šurkalo, za koju se još od 1945. godine ne zna gdje je nakon pogubljenja pokopana, posvetili smo molitvu svim hrabrim ženama. Zatim je slijedilo mjesto pogibije Virovitičana, razaranja đečjeg vrtića na Kalvariji, sjetili smo

se stradalih iz Drugog svjetskog rata, gavriničkih žrtava, nedužnih Španovčana... Ispred naše župne crkve molili smo za sve majke.

Kod biste dr. Ivana Šretera za čije se zemne ostatke ni dan danas ne zna gdje su, Bogu uputisemo molbu za sve krivo osumnjičene, ponižene, prezrene, osramocene na pravdi Boga i istine. Ulicom Vlade Laučana, prvog ubijenog pakračkog policajca, stigli smo do trga prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana gdje smo se, osim za njega, molili i za sve one koji su nam pomogli ostvariti svoju nezavisnost i slobodu. Kod kapеле sv. Ivana Nepomuka sjetili smo se medicinskog osoblja koje je u neljudskim uvjetima dalo sve od sebe. Na početku pakračkog groblja molili smo za sve stradalike Prekopakre, Batinjana i Donje Obriježi te za poginuloga Stjepana Širca. Križni je put završio u podnožju Isusova križa, uz grobove naših branitelja.

– Želja mi je da i današnja naša žrtva bude pridružena žrtvama svih poginulih, ranjenih, bolesnih i tužnih, patnji svih osamljenih i nesretnih, žrtvama svih kroz koje Isus danas trpi, a Bog neka svakog nagradi po njegovoj vjeri – istaknuo je na kraju župnik Juraković.

Hod za križem po župi sv. Ivana Krstitelja u Vidovcima

Vjernici požeške župe sv. Ivana Krstitelja čije je sjedište u požeškom prigradskom naselju Vidovci na čelu sa župnikom Nedeljkom Androšom organizirali su 6. ožujka prvu pobožnost križnoga puta kroz župu.

Na pobožnosti je sudjelovalo oko 130 vjernika, od onih najmlađih šestogodišnjaka do onih najstariji, među kojima je bila i jedna 83-godišnjakinja. Na putu dugom 14 kilometara vjernici su krenuli u 8 sati ujutro iz župne crkve, a vratili su se oko 14 sati u župnu crkvu gdje je završila pobožnost. Hod za križem prošao je kroz Vidovce gdje se molilo kod kapelice sv. Valentina zatim kod kapele Snježne Gospe da bi potom hod nastavili kroz Vranduk i Komušinu gdje su molili kod kapelice sv. Petra i Pavla pa nastavili kroz Laze Vasine da bi se opet spustili u Vidovce gdje se molilo i na mjesnom groblju. Vjernici su kroz ovu pobožnost razmišljali o Muci svoga Spasitelja, molili, pjevali i družili se u zajedništvu. (A. Mandić • Snimio: Antun Mandić)

Križni put od Orahovice do Čačinaca

Tradicionalni dekanatski križni put Našičkoga dekanata održan je 20. ožujka, a u njemu su sudjelovale župe: Orahovica, Čačinci, Bokšić, Feričanci i Crnac. Na križnom putu sudjelovalo je oko 450 hodočasnika. Ove je godine križni put krenuo iz župe Orahovica, a završio u župi Čačinci. Na početku križnoga puta vjernicima je nekoliko riječi uputio orahovački župnik Ivan Štrbenac. Križ su nosili mladi, a u pobožnosti se molila krunica, pjevalo se i razmišljalo o postajama. Sudjelujući na ovoj pobožnosti, vjernici su iskazali ljubav prema Kristovu križu i njegovoj nesebičnoj ljubavi. U župi Čačinci hodočasnike je dočekao župnik Zdravko Radoš. Zahvalivši svećenicima i vjernicima koji su sudjelovali na križnom putu, sazvao na sve Božji blagoslov. Hodočasnike su velikodušni vjernici u filijalama dočekali s okrjem i slasticama. (T. Vučur)

SLAVLJE POSVETE ŽUPNE I SPOMEN-CRKVE SV. MIHAELA ARKANDELA U STAROJ GRADIŠKI

Živjeli smo 62 godine bez crkve od kamena, ali zahvaljujući Bogu i vjernicima živjeli smo i danas

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: Mihael Sokol i Tihomir Ivčetić

Na Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika Požeške biskupije 26. ožujka u Staroj Gradiški je posvećena nova župna i spomen-crkva sa građenjem kraj zgrade nekadašnjeg zatvora. Svečanost slavlja posvete počela je procesijom iz zgrade obližnje osnovne škole u kojoj su pored predstavnika župe bili đakoni, više od stotinu svećenika te biskupi na čelu s msgr. Mariom Robertom Cassarijem, apostolskim nuncijem, i msgr. Marinom Srakićem, đakovačko-osječkim nadbiskupom i metropolitom, predsjednikom Hrvatske biskupske konferencije, te dijecezanskim biskupom msgr. Antunom Škvorčevićem. U procesiji su još bili biskupi: Franjo Komarica, banjalučki biskup, Juraj Jezerinač, vojni ordinarij, Josip Mrzljak, varaždinski biskup, Đuro Gašparović, srijemski biskup, Vlado Košić, sisački biskup, Nikola Kekić, križevački vladika, Vjekoslav Huzjak, bjelovarsko-križevački biskup, Pero Sudar, vrhbosanski pomoćni biskup, Đuro Hranić, đakovačko-osječki pomoćni biskup, i Ivan Šaško, zagrebački pomoćni biskup, te zastupnici još nekoliko biskupija i nadbiskupija.

Pred zatvorenim vratima crkve procesiju su dočekali brojni vjernici s pjesmom. Slijedio je čin predaje crkve biskupu Škvorčeviću. To je učinio Odbor za izgradnju crkve na čelu s msgr. Josipom Devčićem, arhitektom Ivanom Prtenjakom i predstnikom izvođača radova tvrtke Presoflex gradnja.

Svećenici morali rušiti crkvu

Arhitekt Prtenjak predstavio je novoizgrađenu crkvu, zamišljenu kao arhitektonski sklop koji stvara novo urbano žarište u Staroj Gradiški. Crkva se sastoji od četiri različita arhitektonска elementa koji čine jednu skladnu prostornu cjelinu.

Potom je počelo slavlje na početku kojega je biskup Škvorčević naznačima uputio svoju riječ. Podsetio je kako se

u Požeškoj biskupiji na ovaj dan slavi Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika. –Vi ste se, draga braćo svećenici Požeške biskupije, u skladu sa svojim programom Svećeničke godine, okupili u Staroj Gradiški da biste pokraj zgrade nekadašnjeg zatvora, u kojem je tijekom komunističkog vremena tamnavalo više od dvjesto pedeset svećenika s drugim brojnim zatočenicima savjesti, prinijeli Bogu molitvu, iskazali poštovanje prema svima ubijenim, proganjениm, ponižanim i osuđivanim svećenicima, žrtvama komunističkoga progona. Radujem se što to možemo učiniti u novoj župnoj crkvi sv. Mihaela Arkandela, izgrađenoj šezdeset i dviye godine nakon nasilnog razaranja stare župne crkve po nalogu istih komunističkih vlasti, a koju su bili prisiljavani rušiti i zatočeni svećenici – istaknuo je biskup zahvalivši Odboru za izgradnju nove crkve na čelu s predsjednikom msgr. Josipom Devčićem te arhitektu Ivanu Prtenjaku.

Zupljanji strpljivo podnosili prezir

Dodao je da nije bila namjera graditi veliku crkvu, nego primjerenu potrebama župe, te se ona u svojoj suzdržanosti nemametljivo ugnijezdila između nekoć zatvorskih i stambenih zgrada, da svojom bjelinom, arkadama i vertikalom zvonika bude poput traga svjetla što iz Božje onostranosti ulazi u sumorno sivilo ljudskoga zla, koje kao da još uvijek na neki način progovara iz ovih zgrada, u kojima još odjekuju vapaji bola, uzdasi ponizenih, obespravljenost proganjениh svećenika, političkih zatvorenika i drugih žrtava.

– Ova crkva kao da želi sabrati i pamtitи sve ono teško i mučno što se ovdje dogodilo, i na oltaru sjediniti to s Isusovom

žrtvom ljubavi, pobjednicom nad zlom i smrću. Ugrađujemo u taj žrtvenik dio smrtnoga tijela bl. Alojzija Stepinca, kao snažno svjedočanstvo kako vjernost Bogu i njegovoj ljubavi, snaga Duha u našoj tjelesnoj prolaznosti i slabosti može pobijediti zlo. Neka ova crkva bude mjesto svećeničke molitve za ubijenu i progonjenu subraću u teškim vremenima kušnje, čijoj žrtvi dugujemo svoju slobodu i dostanstvo – kazao je požeški biskup te čestitao starogradiškim župljanima na strpljivom podnošenju prezira, kojem su bili izloženi kad im je bila razoren župna crkva, i na ustreznosti da tijekom brojnih godina u teškim uvjetima svjedoče svoju vjernost Bogu. Ujedno je čestitu uputio i svećenicima Požeške i drugih biskupija u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini, koji su na poticaj svojih biskupa posvjedočili solidarnost s proganjrenom braćom svećenicima i pomogli Požeškoj biskupiji da njima na spomen izgradi ovu župnu crkvu. Zahvalu je uputio i svim biskupima naznačnim na slavlju, ocima provincialima i sestrarama provincialama i svima onima koji su svojom dobrotom omogućili izgradnju ove crkve: Općini Stara Gradiška na čelu s načelnikom Velimirom Paušićem za dodijeljenu lokaciju; Hrvatskoj vojsci koja je zauzimanjem brigadnog generala Mladena Mikolčevića očistila građevinsko zemljište od ruševine, a dobrotom pukovnika Ivice Pejakovića, zapovjednika požeške vojarne, dala svoj doprinos slavlju; tvrtki Presoflex gradnja d.o.o. iz Požege koja je izvela radove; graditelju orgulja gosp. Wolfgangu Eisenbarthu iz Passaua koji je darovao orgulje za crkvu; svećenicima biskupije, župljanima i političkim zatvorenicima za darovana zvona.

naljujući našim župnicima, sačuvali smo Crkvu u srcu

Osuda rušenja svih crkava

– Dok se sa svima vama radujem novouzgrađenoj crkvi, sa svom iskrenošću i poniznošću srca želim na Dan čišćenja povijesnog pamćenja u Požeškoj biskupiji zajedno s vama izraziti duboku žalost i osudu rušenja katoličkih, pravoslavnih i židovskih sakralnih objekata na ovim prostorima, osobito za vrijeme i nakon Drugoga svjetskoga rata kao i u Domovinskom ratu. Pridružujemo se glasu hrvatskih biskupa koji su na čelu s nadbiskupom Alojzijem Stepincom u pismu poglavniku od 20. studenoga 1941. godine, kao i u drugim prigodama, osudili nasilje nad pravoslavnima i rušenje njihovih svetinja. Pastirska riječ hrvatskih biskupa nije bila bez odjeka. Kao primjer navodim Đuru Ivančića, onodobnog načelnika moga rodnog mjesta Davor, koji se suprotstavio nasilju i sačuvao onđe pravoslavnu crkvu od rušenja.

Ovom prigodom s jednakom žalošću osuđujemo i rušenje pravoslavnih crkava za vrijeme Domovinskog rata, kao i razaranje katoličkih crkava na području koje je u ono vrijeme bilo pod srpskom vlašću. Još uvijek su vidljivi tužni tragovi koje je od 1991. do 1995. ostavila vlast tzv. SAO Krajine, razaranjem svih katoličkih župnih crkava koje su se našle u njezinu okviru, od Voćina do Jasenovaca i Stare Gradiške, većine kapela i župnih stanova. Dok još uvijek liječimo te rane, danas u Staroj Gradiški, na ovom teškom, ali časnom mjestu ponavljamo i usvajamo evanđeosko načelo za koje se usred rata zauzimao kardinal Franjo Kuharić: Ako tko razori tvoju kuću ili crkvu, ti njegovu čuvaj! Ne dopusti da te zlo izazove, uplete u svoje mreže te postaneš gubitnik i žrtva. Neka Gospodin primi pokoru našu, usliši nam molitvu i poštedi od razorne moći

zla – istaknuo je biskup Škvorčević koji je potom ključeve crkve predao župniku Josipu Vračariću koji je tada otvorio vrata crkve za slavlje njezine posvete.

Kao u babilonskom sužanjstvu

Prigodnu propovijed održao je đakovačko-osječki nadbiskup msgr. Marin Srakić. On je podsjetio na tešku prošlost stanovnika Stare Gradiške, posebno na zatočenike zatvora koji su izdržavali nezasluženu kaznu i na u povijesti nezabilježeno rušenje katoličke crkve u čemu su morali sudjelovati i sami svećenici. – Vjerujemo da su ti svećenici i drugi vjernici u sebi govorili parafrizirajući Isusove riječi iz današnjeg evanđelja: 'Razorite ovaj hram, ali će ga vjerni puk opet sagraditi.' Kasnije generacije ponavljale su riječi Izraelaca u babilonskom sužanjstvu: 'Nek' se osuši desnica moja, Jeruzaleme, ako tebe zaboravim. Nek' mi se jezik za nepce prilijepi ako spomen tvoj smetnem ja ikada.' Idoista na mjestu stare, na inicijativu biskupa Antuna, uz podršku i doprinos svećenika i vjernika Požeške biskupije, te svećenika drugih biskupija i redovničkih zajednica i brojnih donatora, zabilistala je nova crkva u još većem sjaju. U ovome trenutku našom dušom prolaze isti osjećaji kao Izraelcima kada su nakon povratka iz babilonskoga sužanjstva obnovili oštećeni i zapušteni hram – istaknuo je nadbiskup Srakić. Objasnilo je značenje crkve, hrama Božjega, te podsjetio vjernike na zaštitnika njihove župe i crkve sv. Mihaela Arkandela.

– U današnje vrijeme moramo povjeriti ne samo župu nego i cijelu domovinu Hrvatsku onome koji nosi ime Mihael, tj. 'Tko kao Bog'. Nakon što smo stekli samostalnu hrvatsku domovinu i slobodu u njoj, sada tu slobodu valja čuvati i dalje izgrađivati na zdravim gospodarskim i duhovnim, kulturnim i prosvjetnim, političkim i kršćanskim vrijednostima. Naime, svi sustavi koji su počivali na krivim temeljima, na svjetonazorima koji čovjeka otuđuju, redom su nestajali – upozorio je nadbiskup Srakić najavivši kako će se u oltar crkve ugraditi moći bl. Alojzija Stepinca.

U oltaru Stepinčeva relikvija

– Ista ideologija koja je njega nevinoga osudila rušila je naše svetinje. On nije gubio pouzdanje, naprotiv, pouzdao se u Gospodina i u moćnu zaštitu odvjetnice hrvatskog naroda Majku Božju. Neka prisutnost njegovih zemnih ostataka bude poruka iz prošlosti i poziv na izgradnju budućnosti koju je on navještao, koju je on svjedočio – poručio je nadbiskup Srakić.

Nakon propovijedi slijedilo je polaganje blaženikovih moći u oltar crkve te posveta i pomazanje oltara. Na kraju slavlja zahvalu za novu župnu crkvu u ime svih župljana biskupu i svim dobročiniteljima izrekla je djevojka Mihaela Matokanović. – Pokušali su nam srušiti Crkvu. Rušenje građevine bilo je simbol, vjerujemo da su htjeli porušiti puno više. Srušili su crkvu od kamena, ali ne i Crkvu u ljudima. Stoga hvala svim svećenicima koji su bili župnici u našoj župi. Njihovom vjernom služenju možemo zahvaliti što nikad nismo postali župa u kojoj je Crkva porušena – istaknula je župljanka Mihaela.

Svečanosti toga trenutka veliki doprinos dao je i župni zbor sv. Cecelije iz Davora pod ravnjanjem požeškog katedralnog orguljaša Alena Kopunovića Legetina.

Relikvije blaženog Alojzija Stepinca

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Zlatko Papac

USKRS – VAZAM

Uskrs je Dan danâ i Blagdan blagdanâ. Svi drugi dani i blagdani – u Crkvi i kršćanstvu – izviru iz uskrsnoga događaja. Uskrs je srž, temelj, punina i ponos Crkve i kršćanstva. Po Uskrsu postojimo kao kršćani, hodočasteći ovim svijetom u novi uskrsno-nebeski svijet.

Danas na Uskrs slušamo Petrovnu propovijed u jednoj poganskoj kući i poganskom podnebesju. Petar u Kornelijevoj kući progovara o jedinstvenoj novosti svijeta i povijesti. Ovo je Petrov prijelaz granice Izraela i ulazak u poganski svijet. To je i potvrda: da je kršćanstvo iz Izraela krenulo na put u sav svijet. Petar je na čelu tog hoda. Donosi u pogansko podneblje vijest i blagovijest: da je Bog Isusa iz Nazareta uskrisio od mrtvih;

i da Petar naviješta i donosi tu novost svijetu. Isus je osobno samo dvaput prešao granicu malog Izraela i koraknuo u poganski svijet. A danas Petar u tom poganskom svijetu naviješta uskrsnu novost, koja se dogodila za sav svijet – za Izrael, i za sav svijet.

Čudo Uskrsnoga nije nitko izmislio, to je **dogodeno** u povijesti, i to je središte Crkve i kršćanske povijesti. Po tome jesmo i postojimo kao kršćani, kao Crkva, kao novost svijeta.

I gledajte logike koju bi trebalo čuti i prihvati – vjerom i životom. Pavao nas podsjeća: *Ako ste suuskrsnuli s Kristom, tražite što je gore gdje Krist sjedi zdesna Bogu!* Novost uskrsnoga komunicirana je i nama – kršćanima – krštenjem. A

onda potvrđena potvrdom – krizmom. I neprestano podupirana i održavana sakramentalnim životom. Stoga kršćanin jest kršćanin ukoliko i živi kršćanski, to jest: sakramentalno. Udalji li se od svog središta – Krista Uskrslog – makar je kršten, prestaje živjeti kršćanski. Zato se češće isповijedamo i pričešćujemo, živeći sakramentalno. To čuvamo molitvom i časnim življnjem.

Uskrs je Prvi i jedini dan! Uskrs je apsolutna novost nakon koje nema više neke druge novosti. To je utemeljenje i početak novoga svijeta – uskrslog i nebeskoga. On počinje već ovdje i sada, na staroj zemlji. Zato i jesmo – kao kršćani – hodočasnici novim, uskrsnim svijetom.

DRUGA VAZMENA NEDJELJA

Najljepše i najsvečanije vrijeme godine – zapravo jedino svećano i novo vrijeme – jest uskrsno-duhovsko vrijeme. Tada je utemeljen i otpočeo novi svijet u koji stigemo po sakramentu krštenja. Stoga su kršćani doslovno: novi-uskrsni ljudi! Oni već na zemlji počinju svoj nebeski svijet. To čudo donio je i darovao svijetu i ljudima Uskrsli Gospodin!

Svake godine na sam Uskrs počinje se čitati **peto** evanđelje – evanđelje o nama – a naslovljeno je: **Djela apostolska**. I kao što četvorica evanđelista naviještaju život i djelo Isusa iz Nazareta, tako ovo peto evanđelje naviješta život i djela kršćana, Crkve. I vidite – na sam Uskrs počinje se čitati to peto evanđelje – evanđelje o nama. I čita se kroz cijelo pouškrsno vrijeme – do Duhova. To bi evanđelje trebalo učiti naizust: da učimo

biti i živjeti kršćanski. Mi to zaboravljamo i uopće se ne divimo sebi ni svome uskrsnom svijetu. Na kraju ćemo ipak umirati ili kao kršćani-kristoliki, ili kao proigrani ljudi, koji su zapustili svoju kršćansku novost – kristolikost – do koje nismo držali i kojom se nismo ponosili.

Uz Djela apostolska u pouškrsnom se vremenu čita posljednja knjiga *Novoga zavjeta – Otkrivenje*. U toj smo knjizi opisani kao novi-uskrsni ljudi; već nebeski na staroj zemlji. Ivan apostol gleda taj novi svijet i nama ga objavljuje – naviješta, da se i mi zaustavimo pred svojom i našom budućnošću. Tužno je i spominjati, a stvarnost je naša, da mi ovo posvezaboravljamo i ispuštamo iz svoga vidočnog kruga. A mi smo kršćani baš po tome jer smo pokristovljeni na krštenju i jer životom hodočastimo u novi Božji i nebeski

svijet. Na zemlji još živimo, a nebeski smo ljudi. Ivan je čuo vijest s onih stranâ i prenosi je nama da je i mi čujemo i u nju povjerujemo.

Evanđelje je uskrsno, a zbiva se na sâm Uskrs i tjedan dana kasnije – na Mali Uskrs. Oba puta dolazi Uskrsli svojim apostolima, koji su se na Veliki petak raspršili pred stravom Muke i Smrti Isusove. Na Uskrs dolazi svima – **desetorici**, koji bijahu zajedno. A danas dolazi **Tomi**, koji na Uskrs nije bio s ostalima.

Na Uskrs je donio-**stvorio** vjeru onoj Desetorici, a danas je donosi-**stvara** i jedanaestom – Tomi! Isusu su bila važna ona **desetorica**, a važan mu je i ovaj **je dan**. Svakom je osobno stvorio uskrsnu vjeru. To je dar Uskrsloga Gospodina!

TREĆA VAZMENA NEDJELJA

Danas nas *Djela apostolska* – evanđelje o Crkvi – vodi i uvodi u sudnicu gdje starozavjetni svećenik prigovara apostolima: zašto su propovijedali Krista Uskrsloga. Petar mu u ime svih ostalih odgovara: *Treba se većma pokoravati Bogu negoli ljudima*. Jer Bog je Gospodar povijesti, Stvoritelj i Sudac ljudi!

Koje li promjene i smjelosti danas! Na Veliki petak Petar se prepao obične sluškinje i zatajio Isusa! A danas pred vrhom Izraelove časti i vlasti odgovara suvereno i bez ikakva straha. Tu promjenu je Petru i apostolima darovao Uskrsli. Taj ponos i hrabrost dar je Krista Uskrsloga.

U *Otkrivenju* se čuje na zemlji i zemaljskom svijetu proglašenje neba i nebeskoga svijeta. Onde su anđeli mnogi, koji nezaustavljivo kliču Uskrslome: *Dostojan je zaklani Jaganjac primiti moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov*. To je poklik neba i nebeskoga svijeta koji odzvanja i zemljom i poviješću.

Pred zaklanim Jaganjem kliče sve stvorene: *Onomu koji sjedi na prijestolju i Jaganju blagoslov i čast i slava i vlast u vijekove vjekova*. Evanđeoski odломak današnje nedjelje jest kraj ili finale Ivanova evanđelja. A donosi ukazanje Uskrsloga na Tiberijadskom moru.

Ovo je pouškrsno svećano okupljanje apostola u zajednicu Crkve. Na Veliki petak su se raspršili. Zato danas Petar i progovara **u jednini**: *Idem ribariti*. A kad je to Petar rekao, rekoše i drugi: *Idemo i mi s tobom*. Ribarili su svu noć, ali ne uloviše ništa.

Ujutro eto Uskrsloga k njima tražeću od njih **što za prismok**. Kad mu ne imadoše što ponuditi, posla ih iznova ribariti. Oni – iskusni ribari – poslušaju, iako znaju da nema ribarenja u zoru, nego po noći. Ali na Isusovu riječ – iznenađenje. Umijemo li mi prirediti sebi i drugima slično iznenađenje?!

ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA

Na sam Uskrs slušali smo o hodočašću evanđelja u jedan poganski dom. Danas slušamo o hodočašću evanđelja u poganski svijet – u Malu Aziju. Korifeji su ovog današnjeg pohoda dvojica velikana prve Crkve – **Pavao i Barnaba**. To je dolazak i ulazak evanđelja u poganski svijet. Pohod ili hodočašće evanđelja u Malu Aziju. Prvijenci kršćanstva i Crkve u tom poganskom podneblju. Osnivanje prvih zajednicâ – župâ, crkavâ, biskupijâ u Maloj Aziji. Prauzor onoga što će se zbivati u povijesti kad će evanđelje hodočastiti u sve krajeve svijeta, kad će svi narodi pri-

mati krštenje. Evanđelje je u hodu – na putu – u sve narode, puke, jezike i krajeve. Koje li jednostavnosti, svečanosti i iznenađenja u ovo praskozorje Crkve i kršćanstva!

Ovo je ulazak poganâ i poganskog svijeta u Crkvu i kršćanstvo. Čitajte *Djela* od 13. poglavlja dalje. Korifej je Pavao, s njim je drugi velikan: Barnaba – dvojica velikana prve Crkve! Koliki će ih u povijesti slijediti i hodočastiti sličnim putem. *Otkrivenje* se danas zaustavlja na nebeskome svijetu. Pred očima su Ivana apostola mnoštva onih koji su sa zemlje

stigli u novi Božji svijet. Kao što *Djela* pokazuju da je evanđelje okrenuto svemu svijetu – hodočašćem u poganski svijet – tako *Otkrivenje* kazuje i svjedoči da je nebo cilj zemaljskog hodočašća i povijesti svih ljudi.

A svi dolaznici u nebeski svijet opisani su i označeni da dolaze iz nevolje velike. Ova zemlja i situacija na njoj opisane su jednim jedinim znakom: **nevolja velika**. Kroz ovu nevolju treba proći, čuvajući vjeru i svetost krštenja.

Evanđelje je čudesno divna slika Isusa koji okuplja svoje, kao što pastir okuplja ovce. Isus je nazvan **pastirom**, a mi – njegovim **stadom**. Slika je to iz pastirskog života koju su ondašnji, pa i današnji slušatelji, razumjeli. Svi se mi iz svih narodâ i krajevâ, pukâ i jezikâ okupljamo oko Isusa, koji nas zove, vodi i uvodi u novi Božji i nebeski svijet

PETA VAZMENA NEDJELJA

Pratimo *Pavla i Barnabu u Listru, u Ikonij i u Antiohiju*. Učvršćivali su braću. *Postavljali su im po crkvama starješine*. Ovo su čudesno divni početci Crkve u poganskom svijetu. Crkva je u svakom dijelu svijeta apostolska, jer su joj temelje dali apostoli i jer su oni postavljali starješine. Taj stil ostade do dana današnjeg. Petrov nasljednik – rimski biskup, Papa – postavlja biskupe i ujedinjuje Crkvu.

Kao što Crkve ne bijaše u apostolskim vremenima bez apostola, tako je ni danas nema bez Petrova nasljednika, rimskoga biskupa. Ovo je jedno od najdivnijih hodočašća – osnivanje i utvrđivanje crkavâ

i uspostava Crkve svih narodâ.

Vidjelac *Otkrivenja* gleda *novo nebo i novu zemlju*. Pred njim je nebeska crkva, stigla sa zemlje. Gledajući to, objavljuje svima na zemlji: hodočasnici smo u novi nebeski svijet. Ondje će Bog biti kućedomačin koji će s našim očiju brisati suze. Sjećajte se toga: Bog će brisati naše suze – samo to su suze zbog grijeħâ, zbog neredâ, zbog zaboravljenosti neba i nebeskoga svijeta; zbog toga što nismo dovoljno ljubili Boga.

Evanđelje nas sjeća žalosne činjenice: da je jedan Isusov učenik izdao svoga Gospodina. Poznato mu je i ime – Juda. A to

je vječna opomena: slično se može dogoditi svakome tko se igra sa svojom vjerom, svojim kršćanskim pozivom, svojom krsnom svetošću.

Kad je Juda otišao, Isus progovara svojima. Ovo bi kršćani trebali učiti naizust jer su ovo Isusove testamentarne riječi. Posljednji Isusov govor – u predvečerje Muke i Smrti. Na svršetku svoga trogodišnjega učiteljskoga rada želi nam reći ono zadnje: učvrstiti nas u međusobnoj ljubavi i suživotu. Isus želi već prije svoje smrti stvoriti novu zajednicu – Crkvu.

ŠESTA VAZMENA NEDJELJA

Djela nas vode i uvode u prvu saborsku dvoranu – prvo saborovanje. Ovo je uzor i prvijenac svih saborovanjâ do kraja povijesti. Zbiva se i događa u Jeruzalemu, kao što se posljednji zbivao u Rimu u naše vrijeme. A sabori su događaji, kad oci Crkve – biskupi u zajednici s Papom – utemeljuju i postavljaju neke važne stvari, odluke za svu Crkvu.

Na ovom se prvom saboru radilo o ulasku pogana u Crkvu. Postojale su dvije struje. Ona židovska, koja je mislila kako pogani moraju najprije postati Židovi da bi mogli postati Crkvom. A ona

druga je mislila da je Crkva nešto veće i nebeskije od židovstva i stoga je zastupala liniju: kršćaninom i djetetom Crkve postaje se bez ulaska u židovstvo.

Sabor u Jeruzalemu točno je tako i presudio: da netko uđe u Crkvu, ne mora prije toga postati Židov. U Crkvu se ulazi krštenjem, što je nebeska i Božja novost – veća od židovstva.

Otkrivenje nam pokazuje veličajni nebeski grad, u koji smo zvani i pozvani. Ovo je najdivnija slika neba i nebeskoga svijeta. Grad je *okružen zidinama velikim i visokim* jer u nj ulaze samo ne-

besnici! Za razliku od svih zemaljskih gradova-utvrda, ovaj je otvoren – na sve četiri strane. A to znači: u nebo i nebeski svijet može se stići odasvud – iz svih krajeva, epohâ i narodâ. Nebeski je grad otvorenih vratâ. Uvjet je: u vremenu i na zemlji živi na nebeski način. I svaki koji ovdje i sada živi po novim Božjim zakonima, taj je na putu i hodočasnik je u nebeski grad. Jesam li, dakle, na pravome putu – temeljno je životno pitanje na zemlji?

Isus nam jasno i razumljivo kazuje: trebamo *čuvati njegovu zapovijed* = živjeti po njegovoj riječi i zapovijedi. Tko želi u nebo, treba već na zemlji biti nebeski. Zato se isповijedamo, zato se pričešćujemo – a prije toga čuvamo se grijehâ i za njih se kajemo – inače nema nas sutra u vječnome gradu. Brže-boje treba se pitati: jesmo li na pravome putu

SEDMA VAZMENA NEDJELJA

Na svršetku smo pouksrsno-vazmenoga vremena, a pred drugim – završnim veleblagdanom Crkve i svijeta – **Duhovima**. Pred nama je u *Djelima* sveti Stjepan Prvomučenik. Ono što nam je liturgija iz nedjelje u nedjelju kazivala, danas se ostvaruje. U nebo se može stići sa zemlje. Samo! Dok smo na zemlji, trebamo i živjeti za nebo i na nebeski način. A to ne znači ništa drugo nego li: čitati i gledati Stjepanov hod i hodočašće prema nebu i nebeskom svijetu.

Djela nam donose dva svijeta – ovaj naš zemaljski, koji je težak i krvav; i onaj ciljni, nebeski, finalni. Stjepan je, završavajući zemaljsku povijest, ugledao cilj – nebeski svijet. Čovjek ne zna čemu bi se više čudio i divio: Stjepanovu mučenicom završetku zemaljske povijesti ili njegovu svečanom ulasku u nebeski svijet. Oboje je pravo pravcato čudo i dar. Pojednostavljenio kazano: u nebo se ide strmim putem, i mučenički. Nebo se “plača” svečanim življenjem jednakim

mučeništvu. Odlomak *Knjige Otkrivenja* slijedi naš zemaljski ritam: želimo li na zemlji nešto imati i posjedovati, kao svoje, trebamo to kupiti, platiti. Ne zaboravimo! Ni u nebo se ne stiže besplatno! Treba na zemlji živjeti nebeski. A to znači: nebo se plaća sobom. Plaća se življenjem na nebeski način. Tko nije kadar na zemlji živjeti na drugi način, taj sam sebi zatvara put u nebeski svijet. U Evanđelju je Isusova svečana molitva za nas, ljude svih vremenâ. Molitva je upravljena Ocu – Isusovu i našemu. Isus ga zaziva triput, moleći za svoje, za nas! Moli da budemo jedno. Moli da njegovi budu ondje gdje je On – Sin Božji i Spasitelj. Moli da Očeva ljubav bude i u nama jer ona je raspoznajni znak po kom se poznajemo i prepoznajemo!

DUHOVNA OBNOVA ZA DJEVOJČICE U ŽUPAMA NOVA KAPELA I KAPROL

Naučiti prijateljevati s Bogom

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Tihomir Ivčetić

Užupi Blažene Djevice Marije u Novoj Kapeli te u župi sv. Petra i Pavla u Kapolu održane su duhovne obnove za djevojčice osnovne škole koje su vodile redovnice iz zajednice Marijine sestre od čudotvorne medaljice iz Zagreba. Na duhovnoj obnovi u Novoj Kapeli sudjelovalo je dvadeset i pet djevojčica, ovogodišnjih

krizmanica, a u Kaptolu 6. ožujka četrdesetak djevojčica sedmih i osmih razreda.

Zaviriti u svoje srce

— Cilj je ove duhovne obnove bio da djevojčice uvedemo u molitveni život. Željeli smo da u ovo korizmeno vrijeme malo dublje razmišljaju o svom životu, da pogledaju u svoje srce i dušu te da vide što je u njima dobro kako bi to dalje razvijale, a isto tako da vide što je loše kako bi to u sebi suszbijale i iskorijenile. Pokušali smo naučiti i moliti, odnosno prijateljevati s Bogom što je za njihov život jako bitno. To prijateljstvo s Bogom za nas je kršćane temelj naše vjere, to znači da se u svakome trenutku svoga života oslanjam na Božju pomoć i zaštitu. Mi smo kršćani pozvati živjeti Isusovo evanđelje, a da bismo ga mogli živjeti, potrebno je to evanđelje iščitavati i dopustiti da sjeme Božje riječi u nama proizvede plod, a plod su naša dobra dje-

la — istaknula je s. Samuela Markanović koja je zajedno sa s. Magdalrenom Barišić vodila duhovnu obnovu. Ovo je bila prva duhovna obnova u župi namijenjena isključivo djevojčicama.

Dojmile su ih se meditacije

Ivana Bendra, učenica osmoga razreda kaptolačke osnovne škole i jedna od sudionica duhovne obnove, istaknula je kako joj je bilo jako zanimljivo, a posebno su je se dojmile meditacije. — Ovo je prvi put da sudjelujem na duhovnoj obnovi. Posebno mi se svidjelo što smo časne mogle pitati o svemu što nas zanima pa smo tako doznale i kako redovnice žive — kaže Ivana.

Kaptolački župnik Nikola Jušić, koji je pozvao redovnice da organiziraju ovaku duhovnu obnovu, ističe da će ovakvih duhovnih obnova biti još jer se pre malo pozornosti posvećuje mladima i njihovu duhovnom životu.

BISKUPIJSKA VJERONAUČNA OLIMPIJADA

Pobjedili katolički klasičari iz Virovitice te požeški osnovci iz Cesarićeve

Piše: Helena Toman • Snimio: Duško Mirković

UPožegi je 24.veljače u organizaciji Katehetetskog ureda biskupije održano natjecanje iz vjeronauka za učenike osnovnih i srednjih škola Požeške biskupije na temu „Kardinal Alojzije Stepinac – uzor svećenika“. Pismeni dio vjeronaučne olimpijade održan je za osnovnoškolce u OŠ Julija Kempfa. Prije samoga natjecanja pjesmom o kardinalu Stepincu obradovali su ih pravači Katoličke osnovne škole. Za srednjoškolce je pismeni dio natjecanja održan u Poljoprivredno-prehrambenoj školi. Druga i treća natjecateljska disciplina – tombola i mili-junak – održane su u Dvorani sv.

Terezije. Tamo im ih je prije natjecanja pozdravio u ime Požeške biskupije generalni vikar msgr. Josip Klarić.

— Neka ovo bogatstvo znanja koje ste stekli o blaženom Alojziju Stepincu bude baština za vaš život. Iako sam video da su pitanja s puno podataka, informacija, datuma i imena, to ne morate pamtititi za život, ali bilo bi dobro da upamtite kako je živio naš blaženik i da vam on bude uzor u životu – poručio je generalni vikar msgr. Josip Klarić.

Najbolji u poznavanju Stepinčeve baštine među osnovcima bili su učenici Denis Čosić, Domagoj Đaković, Tea Mađarević i Marina Tilinger iz OŠ Dobriša Cesarić iz Požege sa svojim mentorom Marijom Nikolićem. Drugo mjesto pripalo je ekipi OŠ fra Kaje Adžića iz Pleternice, a treće veličkoj OŠ Ivana Gorana Kovacić. Učenici Katoličke klasične gimnazije s pravom javnosti iz Virovitice Nikolina Šandrak, Lucija Mađerčić, Vesna Sabo i Klaudija Nreca postigli su najbolji uspjeh među srednjoškolcima. Njihov mentor je bio fra Robert Perišić. Druga je bila ekipa Katoličke klasične gimnazije iz Požege, a treća požeške Gimnazije. Prve ekipe predstavljat će Požešku biskupiju na državnoj vjeronaučnoj olimpijadi.

Požeški srednjoškolci u Ljeskovici

U pripravi za Uskrs stotinu učenika požeških srednjih škola posjetilo je 10. ožujka Dom za psihički bolesne odrasle osobe u Ljeskovici nedaleko od Požege kako bi im iskazali svoju blizinu, ljubav i pažnju. Ovaj tradicionalni korizmeni pohod ljeskovačkom domu počeo je prije četrnaest godina na poticaj IVE Grbeša, vjeroučitelja i stalnog đakona. Krenuli su prvo učenici Ekonomskе škole gdje je tada radio vjeroučitelj Grbeš, a ubrzo su im se pridružili i ostali požeški srednjoškolci.

Brojne srednjoškolce, među kojima su bili i učenici Katoličke klasične gimnazije, u Dom su dopratili njihovi vjeroučitelji Igor Begić, Robert Begić, Jozo Gliso, vlč. Anto Ivić, Stjepan Kolarec i đakon Marijan Pavelić.

Srednjoškolci su se susreli u velikoj dvorani Doma s djelatnicima i korisnicima. Ravnateljica Doma Katica Krijanović pozdravila je sve načorne, izrazila radost i zahvalnost zbog njihova dolaska te ih je ukratko upoznala s Domom, istaknuvši kako u njemu trenutačno boravi oko 360 osoba, kojima je na usluzi oko devedeset djelatnika. Mladi su potom zajedno s korisnicima doma otpjevali nekoliko pjesama, a zatim se rasporedili po pojedinim odjelima te razgovorom i pjesmom donijeli stanovnicima te ustanove mlađenacku radost. (M. P. • Snimio: Marijan Pavelić)

BROJNE AKCIJE ŽUPSKIH CARITASA U KORIZMI

Volonteri prodajom kolača, tjestenine i uskrsnih ukrasa pomagali siromašnima

Piše: Ljiljana Marić • Snimili: Tihomir Ivčetić i Ivan Štivičić

Korizma je dragocjeno i blagoslovljeno vrijeme koje vjernike dodatno potiče da čine djela ljubavi i milosrđa, posebno da pomažu bližnjima u potrebi. Iako su zbog krize mnogi posustali u pomaganju drugima, volonterima Caritasa u župama Požeške biskupije kao da je to bio dodatni motiv da budu još aktivniji u organiziranju različitih akcija kako bi pomogli najsiromašnijima.

Zadovoljni odazivom župljana

U požeškoj župi sv. Ivana Krstitelja u Viđovcima tako su i ove korizme vrijedne volonterke pekli kolače, pravile domaće rezance i mlince te izrađivale uskrsne vijence za vrata. -Zadovoljni smo odazi-

vom župljana jer sve što smo napravili je prodano. Zahvaljujući tome za Uskrs smo obradovali četrnaest obitelji te je još dvoje bolesnih u župi. Obišli smo i dvije obitelji s malom djecom kojima smo darivali ono što je potrebno takvoj djeci – ističe Željka Pijević, voditeljica vidovačkog župskog Caritasa.

Paketi za trideset obitelji

Prodajom kolača i domaćih rezanaca te ukrasnih jastuka do potrebnog novca za pomoć najsiromašnjima pokušali su doći i volonteri u požeškoj župi sv. Terezije Avilske. -S obzirom na situaciju u društvu mi smo zadovoljni odazivom vjernika koji su pekli kolače i pravili rezance, ali i prodajom jer sve je uglavnom već otišlo ranim dopodnevnim satima. Zahvaljujući prikupljenim novcima pripremili smo trideset paketa, uglavnom s prehrambenim artiklima, kojima smo darivali isto toliko obitelji – kaže Ivica Grgić, voditelj Caritasa katedralne župe.

Pomagali i mladi

U pleterničkoj župi sv. Nikole u akciju Caritasa uključilo se četrdesetak volontera i tridesetak mlađih. I dok su volonteri pekli kolače mlađi su izrađivali uskrsne čestitke i ukrase koji su se prodavali prije i poslije misnih slavlja kroz dvije nedelje prije Uskrsa. – Dio novca koji smo prikupili na taj način namijenjen je mlađima naše župe za put u Zadar na susret mlađih. Ostalo dio poslužio nam je za kupnju prigodnih paketa kojima smo obradova-

li bolesne, nemoćne i osamljene u našoj župi. Njih su uoči Uskrsa već tradicionalno obišli naši volonteri i mlađi – objasnio je pleternički župnik Antun Čorković.

U Jakšiću izradivali pisanice

I u župi sv. Barbare u Jakšiću volonterke su pekli kolače te izradivale uskrsne pisanice koje su prodavali na Cvjetnicu. – Prije Uskrsa naši volonteri i mlađi obišli su šezdesetak starih i nemoćnih na području naše župe koji nemaju neke bliže rodbine te ih prigodno darivali i zaželjeli im svako dobro – ističe jakšički župnik Josip Bogović.

Neka ih dragi Bog nagradi

U kaptolačkoj župi sv. Petra i Pavla kroz cijelu korizmu volonterke te ostale župljanke pekle su kolače koje su prodavale svake korizmene nedjelje. Uz kolače prodavali su se i ručni radovi te slike. -Pоказalo se da naši župljani najradije prihvataju akciju prodaje kolača. Zahvaljujući našim volonterkama ali i drugim vrijednim župljankama svake nedjelje smo mogli organizirati takve akcije. Neka ih dragi Bog sve zbog toga nagradi – ističe Manuela Čakalić, voditeljica kaptolačkog župskog Caritasa čiji volonteri su tijekom korizme obišli dvadesetak najpotrebnijih u župi te ih darivali prehramebnim proizvodima.

U STAROM PETROVOM SELU OSNOVALI ŽUPNI CARITAS

U župi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu tijekom ovogodišnje korizme osnovan je župni Caritas kako bi se bolje i brže pomogao najpotrebnijima. Caritas trenutno ima jedanaest volontera spremnih raditi i pomagati bližnjima. – U crkvi smo pročitali njihova imena kako bi vjernici u potrebi znali kome se mogu obratiti, međutim, do sada nije bilo većega interesa. Prepostavljam zbog bojazni davanja određenih osobnih podataka, zbog primanja koja već ostvaruju – kaže župnik Antun Prpić.

No, vjernici staropetrovolske župe rado daruju i sudjeluju u karitativnim akcijama. Tako je u akciji župnoga Caritasa sredinom ožujka prikupljeno oko 1840 kilograma hrane, u čemu se posebno ističe podružnica Godinjak, gdje je prikupljeno preko 850 kilograma. Akciji su se rado odazvali i mještani drugih sela. Skupljani su krumpir, brašno, riža, ulje, mast, suhomesnatni proizvodi i domaća zimnica, a prikupljeno je i 1.000,00 kuna. – Sve prikupljeno predano je u Caritas Požeške biskupije – kaže upravitelj župe preč. Prpić. (Vi. M.)

SEDMEROČLANA OBITELJ PASTULOVIĆ IZ ŽUPE BEZGRJEŠNOGA ZAČEĆA BDM U NOVOJ GRADIŠKI

Iako žive skromno, nikada se nisu bojali primiti novi život

Piše: Višnja Mikić • Snimila: Ivanka Herceg

Božica i Milan Pastulović iz novojske župe Bezgrješnoga začeća BDM u braku su trinaest godina. Iako žive skromno, uvjereni su kako imaju pravo bogatstvo, petero djece. Najmlađoj Barbari tek su tri godine. Slijedi prvašić, sedmogodišnji Marin, pa devetogodišnji Matej, učenik trećeg razreda, jedanaestogodišnji Mihovil, učenik petog razreda i dvanestogodišnji Mislav, učenik šestog razreda. Za našega posjeta kod kuće je bila samo domaćica Božica i najmlađa kći. Ostala su djeca bila u školi, a suprug je morao otići obaviti neki svoj posao. Iako Božica nije zaposlena, na njenom licu nismo vidjeli tragove zabrinutosti. S puno ljubavi priča o obitelji i o djeci kojom se ponosi.

Djeca su blagoslov

– Ima ljudi koji su se pitali zašto imamo petoro djece i kako ćemo ih podići na noge. Nismo se bojali primiti život iz Božje ruke i nije nam žao. Djeca su dar, djeca su ljubav, djeca su blagoslov. Hvala Bogu, najvažnije nam je da su djeca zdrava, do sada nisu bila kod liječnika. Rado pomažu jedni drugima, igraju se zajedno, dobri su đaci, a imaju i dosta slobodnih aktivnosti – ističe Božica čija obitelj živi od supruge mirovine i dječjeg doplatka.

Otplaćuju kredit za kuću koji su digli na 30 godina, a pet je godina već otplaćeno. Uz skroman život, neplanski vraćaju jedan kredit, kao jamci. Htjeli su samo pomoći čovjeku u potrebi, a sada ga moraju vraćati. Nije ljuta zbog toga jer će i to, kaže Božica, proći. Najvažnije je da im Bog dâ zdravlja i blagoslova u obitelji, sve drugo će nekako biti.

Najveći dio novca potroši se na hranu unatoč tome što se u ovjoj obitelji ništa ne baca, pojede se sve što se skuha. Vrijedna domaćica sama peče kruh tako da djeca od njega prave i sendviće za školu.

Dobar raspored olakšava poslove

Iako radni dan u obitelji s petoro djece nije lak, Božica s radošću ustaje prva kako bi djecu otpremila u školu. Nakon toga slijedi spremanje kuće, kuhanje ručka, a posljedopne pranje i peglanje. – Dok su dečki u školi, Barbara je stalno uz mene. Kad se vrate iz škole, ručamo i pišu zadaće. Stariji pomažu mlađima, a ja priskočim ako nešto ne znaju. Na stolu je onda hrpa knjiga i bilježnica. Kad završe sa zadaćom, vrijeme je za slobodne aktivnosti: sva četvorica su članovi tae kwon do kluba u Novoj Gradiški, neki idu i na informatiku – kaže majka.

U obitelji su četvorica ministranata

Zadovoljna 36-godišnja supruga i majka Božica ponosno nam je rekla kako su im sva četiri sina ministranti. Upravo su se pripremali za proslavu Dana ministranata pod zaštitom sv. Dominika Savija. Sve je spremno, samo je Božica još trebala ispeći kolač, koji će dečki ponijeti na sastanak ministranata kako bi se svi počastili. Radosni su roditelji kad ih vide kod oltara. Kažu da je Marin poseban miljenik među župljanima u crkvi. I majka i otac vrlo su ponosni na svu četvoricu i radosni što im nikada nije teško ići na sastanke

ministranata niti na svetu misu, ni po snijegu, kojega je ove zime bilo u izobilju. Tijekom korizme sva su četvorica redovno i na pobožnosti križnoga puta petkom.

Mamu slušaju, s tatom se igraju

Mislili smo kako je u kući gužva kad se svi spremaju, no prevarili smo se. Mamu svi slušaju, ona je malo „štirija“, a dok ona sprema i radi po kući, s tatom se rado poigraju. Molitva je, međutim, ona koja ih sve drži na okupu. Posebno se moli u korizmi i u adventu. – Sada, u korizmi, dečki imaju i svoje molitvene nakane. Jedan svakodnevno moli za prijatelja, drugi za jednu teško bolesnu djevojčicu. Barbara je još malo u „povlaštenom položaju“ zbog godina, pa prođe s molitvicom *Andele čuvaru*. Međutim, svakodnevna je molitva veoma važna – kaže mama.

Pomažu rođaci i prijatelji

Kako obitelj ima skromna primanja, u pomóć priteknu rođaci i prijatelji.

– Sve primimo jer znamo kako nam daruju iz ljubavi. Dobijemo odjeću, i to nam dobro dođe jer djeca brzo odrastaju i stalno trebaju sve veći i veći broj. Rođaci pomognu, donesu hrane, ali i da nije tako, mi se ne bojimo i snalazimo se. Samo neka nam ostanu zdravi i poslušni, kakvi su sada – odgovara Božica koja i djecu odgojila da budu skromna. – Kada dođemo u trgovinu, djeca se zaustave kod police s igračkama i razgledaju. Evo, Barbara je najmlađa i znate što mi kaže: „Mama, kad budeš imala novaca, hoćeš li mi kupiti to i to“. Nikada nisu plakali u trgovini i navaljivali na kupnju. Nemamo ni automobil. S njima sve pješice obavim po gradu i svi su zadovoljni. Ne idemo ni na more kao obitelj jer za to nemamo novca. Zato dečki idu s tae kwon do klubom u različita mesta Lijepa Naše i tako je upoznaju – objašnjava Božica sretna što su djeca poslušna, redovna na misnim slavlјjima, uvijek čista i uredna.

DESETEROČLANA OBITELJ FRANJE I KATARINE ANDRIJEVIĆ IZ KAPTOLAČKE ŽUPE SV. PETRA I PAVLA

Nismo zaboravili na zakletvu danu na vjenčanju da ćemo primati djecu

Piše: Ljiljana Marić • Snimila: Tihomir Ivčetić

ma li što ljepše nego prihvati toliko novih života? Žrtva i odricanje su ogromni, ali već sada vidimo koliki je to plus u našem životu, a u budućnosti će biti još veći – ističe Franjo Andrijević iz Golog Brda, župe sv. Petra i Pavla u Kaptolu.

Mlada obitelj Andrijević, Franjo i Kata, koji su u braku deset godina, imaju osmoro djece. Najmlađi su petomjesečni blizanci Mihael i Gabrijel, a slijedi trogodišnji Dominik, petogodišnji Matej, šestogodišnji Andrija, predškolac Marko uskoro će navršiti sedam godina, osmogodišnja Mihaela, učenica drugog razreda i najstarija, desetogodišnja Ana, učenica trećeg razreda kaptolačke osnovne škole

Djecu dobro odgojiti

– Kad sam se upoznao sa svojom sadašnjom suprugom, rekao sam da bih volio imati brojnu obitelj, ali supruga je mislila da se šalim. Međutim, kako i ja potječem iz brojne obitelji, bilo nas je sedmero djece, a i supruga u čijoj je obitelji bilo petero djece, s radošću smo oboje prihvatali svoju djecu. Osim toga, na vjenčanju smo se na krizu zakleli da ćemo primati djecu. Oni su za nas dar Božji i tako ih i prihvaćamo. Nažalost, mnogi bračni parovi zaborave na tu zakletvu – ističe Franjo, trenutno zaposlen u jednoj veličkoj stolariji.

Iako obitelj živi od jedne plaće i dječeg doplatka, Franjo ističe da sada finansijski imaju više po članu obitelji nego kada su imali samo jedno dijete. Nemaju prevelikih materijalnih zahtjeva, ali i ne oskudjevaju u onome što im je za život najpotrebnije. Najveća im je pomoći kada im suprugina majka može pričuvati djecu ili pomoći pri odlasku k liječniku. Najvažnije im je da su im djeца dobro odgojena, na temeljima vjere. Dvoje školaraca, najstarije kćerke, među najboljim su učenicima u razredu. U učenju im se pomaže kada je to potrebno.

Nema psovke ni ružnih riječi

– Volio bih kada bi neko od moje djece izabralo i duhovni poziv, svećenički ili redovnički. Oduvijek mi se činilo da takve osobe mogu biti bliže Bogu. Ne bih imao

ništa protiv i da svi postanu svećenici ili redovnici. U obitelji nastojimo njegovati zajedničku molitvu, a djecu od najranijih nogu učimo moliti tako da već i petogodišnji Matej zna moliti krunicu. U kući nema psovke ni ružnih riječi. Redovno odlazimo na nedjeljne mise, supruga na jednu, a ja na drugu – ističe otac Franjo čija je sestra redovnica.

Majka Katarina da bi sve stigla obaviti, ustaje već u pet sati kada počinje s pripremom doručka za djecu, a poslije nastavlja i s pripremom ručka. – Dvoje najstarijih velika su mi pomoći u obavljanju raznih poslova po kući, od slaganja odjeće u ormaru, do pranja suđa, pospremanja kreveta i metenja. Jako su su svi marljivi – ističe majka Katarina koju je nakon rođenja šestoga djeteta obradovalo rođenje blizanaca jer je ih oduvijek željela imati.

Posebnu radost obitelji je donijelo rođenje blizanaca, Mihaela i Gabrijela, prije pet mjeseci

ODRŽAN DESETI BRAČNI VIKEND U DOMU SVETOG AUGUSTINA U VELIKOJ

Za bliskiji i topliji bračni odnos

N a desetom bračnom vikendu, održanom od 12. do 15. ožujka u Domu svetog Augustina u Velikoj, okupilo se devet bračnih parova, uglavnom iz Požeške biskupije. Duhovnu je obnovu predvodio p. Pero Sambolić, višegodišnji član Zajednice bračnih susreta, koji je tom prigodom istaknuo kako je cilj susreta ljudima pomoći da se vrati kući s bliskim, toplim bračnim odnosom, da se više razumiju, vole i međusobno cijene i da budu spremni jedno drugom oprostiti jer, istaknuo je, bez oproštenja nema života.

– Presretni smo što smo bili ovdje, jedino nam je žao što na ovakovom vikendu nismo bili barem prije 20 godina jer tada bismo drugačije uredili život, odnosno drugačije bismo poslagali prioritete. Od-

lazimo odavde s drugačijim pogledom na život. Želja nam je da našoj kćerki koja ima 32 godine i sinu koji ima 25 godina poklonimo na početak braka ovakav bračni vikend jer kako danas mlađi žive, teško da će doživjeti godišnjicu braka. Nama je u naših 33 godine braka ovo jedno od najljepših iskustava, doživjeli smo puno emocija, skoro smo se opet zaljubili – istaknuo je bračni par Libuša i Vladislav Smola iz Daruvara.

Bračni vikend uz p. Sambolića vodio je i bračni par Ljubić iz Koprivnice. – Mi smo bračni vikend prošli prije devet godina kada smo imali 17 godina bračnog staza. Iako smo mislili da je naš brak skidan i da više ne moramo raditi na našem odnosu, tada smo naučili kako produbiti

taj odnos te kako više živjeti jedno za drugo – kazala je Marina Ljubić koja sa suprugom već tri godine vodi bračne vikende. (H.T. • Snimio: Tihomir Ivčetić)

VLADO KRAUTHAKER IZ KUTJEVAČKE ŽUPE – JEDAN OD NAJBOLJIH HRVATSKIH VINARA

Iako je danas teško biti pošten u poslu, dugoročno je to jedino isplativo

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Vlado Krauthaker iz kutjevačke župe Rođenja Blažene Djevice Marije jedan je od najboljih hrvatskih vinogradara i vinara, što potvrđuju i brojne osvojene medalje na međunarodnim i svjetskim ocjenjivanjima vina. Toga uspjeha, uvjeren je Vlado, ne bi bilo da od početka u svoj posao nije unio neka osnovna moralna načela. Pošten odnos i ljubav prema poslu koji radi, a onda i pošten odnos prema zaposlenicima, poslovnim partnerima, kupcima, državi i kolegama vinarima.

Razgovor s Bogom uvijek pomaže

– Kada čovjek vjeruje u Boga, vjeruje u puno stvari koje ponekad čovjeku izgledaju da ih je nemoguće napraviti, ali one se ipak događaju. Razgovor s Bogom uvijek je i razgovor sa samim sobom, a nakon takvog razgovora sutra je uvijek bolje, bez obzira na to koliko teški problemi bili koje čovjek ima. Vjera mi prije svega pomaže da budem na zemljici, a ne u zraku. Iako je u današnjim okolnostima teško biti pošten u poslu, dugoročno je to jedino isplativo. Nikada nikome nismo ostali dužni, a ispunjavanje obveze prema državi u našoj obitelji je na prvom mjestu. Nije u redu da od te države svi nešto traže i očekuju, a s druge strane jedva čekaju kako bi je prevarili – ističe Krauthaker u čijoj obitelji se nastoji njegovati zajednički odlazak na nedjeljnu svetu misu. Međutim, ako je izvan Kutjeva, a često putuje i u inozemstvo, Vlado uvijek nastoji pronaći način da ode na nedjeljnu svetu misu.

Svoju poslovnu vinogradarsko-vinsku avanturu Vlado je započeo devedesetih godina prošloga stoljeća. Prvo svoje vino proizveo je 1992. godine, a dvije godine kasnije bio je prvi vinar u Požeško-sla-

vonskoj županiji koji je registrirao vinski obrt. Prije toga skoro je 19 godina radio u kutjevačkom kombinatu kao glavni enolog. U Kutjevo je došao da bi odradio stipendiju, a zahvaljujući svojoj supruzi Ružici, u Kutjevu je ostao stalno. I nije zbog toga, kaže, požalio.

– U posao je danas uključena cijela obitelj, a s vremenom je rastao i broj zaposlenika tako sada imamo 35 radnika. Vrlo rano u posao se uključila i naša kćerka Martina koja je već u osnovnoj školi radila u laboratoriju. U međuvremenu je završila i stručni studij vinogradarstvo-vinarstvo-voćarstvo na požeškom veleučilištu. U posao se odnedavno priključio i zet Ivan Grgić – objašnjava Vlado.

Vina u svjetskim restoranima

Obitelj trenutno obrađuje 28 hektara vlastitog vinograda dok u kooperaciji imaju još 52 hektara. Ukupno godišnje proizvedu oko pola milijuna litara vina koje uglavnom plasiraju na hrvatsko tržište. U izvozu završi 12 posto, a kroz deset godina u planu je taj izvoz povećati na 40 posto.

– Dosta radimo na izvoznim projektima, odlazimo na svjetske sajmove i izložbe gdje pronalazimo kupce. Za sada od ukupnog izvoza 40 posto vina završi u Bosni i Hercegovini te Srbiji, dok ostalih 60 posto odlazi u Austriju, Češku, Švedsku, Englesku, Rusiju, SAD, Švicarsku, Njemačku i Australiju. Trenutno dogovaramo izvoz u zemlje Beneluxa. Najprestižnija mjesta na kojima se piju naša vina ekskluzivni su restorani u Engleskoj, Moskvi i Pragu te restorani Bastianich u Americi – ističe Krauthaker čije se vino jednu sezonu točilo u avionima prve klase njemačke zrakoplovne tvrtke Lufthansa.

Iako se već izvoza na neka prestižna mesta može zaključiti da se radi o vrhunskoj kvaliteti vina, to su potvridle i medalje. Među brojnim Krauthaker ističe zlato koje je dobio za svoj charodannay na svjetskom natjecanju te sorte vina 2002. godine u Francuskoj te zlato za sauvignon u Bordeauxu kao i zlato za slatko vino koje dodjeljuje svjetski časopis za vina Decanter iz Engleske. Kao najznačajniju nagradu za crna vino ističe dvije godine zaredom zlato za merlot u talijanskom Bergamu. U organizaciji časopisa Svet u čaši izabran je 2002. i

2006. godine za najboljeg vinara Hrvatske.

Graševina mora postati naš brend

Ono po čemu je Krauthaker poseban u Hrvatskoj to je sigurno istraživački rad jer njime se uglavnom bave ustanove i instituti. U tu svrhu ‘žrtvovaо’ je neke svoje površine kako bi se u suradnji s Poljoprivrednim fakultetom provela istraživanja za brojne sorte vinove loze, a zahvaljujući tim istraživanjima neke od njih su ponovno vraćene u kutjevačko vinogorje kao što je zelenac, a neke koje do sada su nikada nisu bile sađene sada se mogu saditi kao priznate. Među njima je cabernet frank, cabernet sauvignon, syrah, manzoni bijeli.

Unatoč mnogim novim sortama Krauthaker smatra da se mora dodatno poraditi na kutjevačkom brendu i najzastupljenijoj sorti u Hrvatskoj – graševini. – Iako je mediji smatrali nekom konzumnom sortom, mi inzistiramo na tome da je to sorta koja može dati vrhunsku kvalitetu koja se može mjeriti s drugim vrhunskim vinima na svjetskom tržištu. Ona mora postati naš brend – uvjeren je Krauthaker. Udruga Kutjevački vinari, kojoj je gosp. Krauthaker ujedno i predsjednik, nastoji kroz različite manifestacije, ali i na druge načine, izboriti za graševinu ono mjesto koje joj pripada. Pored velikog posla u vlastitom vinogradu i podrumu Vlado se brine i za vinograd Požeške biskupije koji je prije pet godina posađen na Požeškoj gori te za vinograd kutjevačke župe.

Šezdeset pet godina župe sv. Franje Asiškoga u Lipiku

Nakon komunističkoga zatiranja vjere i ratnih razaranja župa ponovo živi

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Ugotovo 65 godina svoga postojanja župa sv. Franje Asiškoga u Lipiku pamti mnoge tragične trenutke. Najsvježiji su rušenje župne crkve, župnoga stana u Lipiku te crkve i kapelice u Čagliću odnosno Dobrovcu za vrijeme Domovinskog rata. No, svaka tragedija iznjedri i svoje junake i njihova djela. U Lipiku je to bio predan rad nekolicine svećenika i časnih sestara na očuvanju vjere na prostoru gdje je ona u doba socijalizma uporno zatirana.

– Ovdje je živjelo i katoličko i pravoslavno stanovništvo, bilo je mnogo mješanih brakova, no na zatiranje katoličke vjere mnogo više je utjecalo iznimno jako ideološko komunističko djelovanje u staklani, Studencu, bolnici i drugim tvrtkama. Ljudi jesu bili kršteni, ali su mnogi bili samo formalni vjernici i nisu svoju vjeru aktivno živjeli. U poratnim godinama sve se mijenja – na misama nedjeljom, kako na dječoj u 9 sati, tako i na pučkoj u 11, mnogo je ljudi, a i mnogo je onih koji se uključuju u razne župne aktivnosti. Tako sada sa zadovoljstvom mogu reći kako se duhovni i vjerski život u ovoj župi sve više budi i razvija – istaknuo je župnik Ivan Bošnjak.

Rušenje crkvi i kapelica u ratu

Lipik je nekada bio filijala župe Pakrac, a samostalna župa osnovana je 1945. godine odlukom Nadbiskupskog duhovnog stola i

kardinala bl. Alojzija Stepinca. Prvim upraviteljem župe imenovan je Ivan Pavlović nakon kojega su u Lipiku službovali Tomo Sruk, Josip Klarić ml., Josip Firšt i Ivan Bošnjak koji je na čelu župe od 2002. godine. Poseban pečat životu lipičke župe dao je župnik Sruk koji je dužnost upravitelja preuzeo krajem 1951. godine i u Lipiku ostao gotovo 45 godina, sve do smrti 1996. godine. Njegovim zauzimanjem proširena je stara župna crkva, izgrađena kapelica Srca Isusova u Dobrovcu i župni stan u Lipiku, a prije smrti ishodio je i dokumentaciju za gradnju sadašnje župne crkve koja je u Domovinskom ratu do temelja srušena. Kamen temeljac za nju blagoslovio je 30. travnja 1997. godine tadašnji zagrebački nadbiskup kardinal Franjo Kuharic. Iako se u crkvi vjernici okupljaju već go-

dinama, njena unutrašnjost u potpunosti je uredena tek neposredno pred uskrsne blagdane. Posebno mjesto u njoj zauzima kip Gospe Lurdske koji je jedini, potpuno neoštećen, izvađen ispod ruševina bivše crkve.

– Nažalost, lipička crkva nije jedina na ovom području koja je srušena tijekom rata pa nam tako predstoji i gradnja crkve u župi Čaglić čiji sam ja također upravitelj. U ratu je srušena i kapelica u našoj filijali u Dobrovcu pa ju planiramo obnoviti odmah nakon što se izgradi crkva u Čagliću. Kada će to biti, teško je reći jer novac treba osigurati država preko nadležnoga ministarstva – najavio je župnik.

Sve više djece osigurava život župe

U župi sv. Franje Asiškoga živi oko 2 500 katolika i broj rođene djece postupno raste. Prošle godine u crkvi je održano 41 krštenje što je, kaže župnik, broj koji jamči kako će župa i u nadolazećim godinama biti živa kao što je sada. A da lipička župa živi pravim vjerničkim životom, dokazuju, među ostalim, i dječji te mješoviti zbor, blijska grupa i molitvena zajednica sa sto-

tinjak članova. – Posebno nastojimo raditi s mladima no, u tome je posebna poteškoća sa srednjoškolcima kojih je mnogo na školovanju izvan Lipika – ima ih u Požegi, Daruvaru, Osijeku pa čak i u Zagrebu. Kod kuće su povremeno i s njima je teško organizirati stalne aktivnosti. No, oni koji su tu želete raditi, čitaju, organiziramo s njima priredbe i slično – doda je vlč. Bošnjak. U župi je aktivna Caritas koji osobito u predblagdanske dane uoči Božića i Uskrsa nastoji osigurati pomoć za petnaestak najsramačnijih obitelji s lipičkog područja. Tako je bilo i prethodnih dana kada su vjernici pripremali i donosili hranu u crkvu, a volonteri je potom raznosili potrebitima. – Uskrsno je vrijeme posebno za svakoga vjernika zato ću svoje vjernike u to vrijeme ponovo pozvati neka i dalje ustraju na tragu vjere i neka dopuste Duhu Svetome da ih formira kao dobre i poštene ljude, odane Bogu – zaključio je vlč. Bošnjak.

Dječji zbor župe Lipik na smotri dječjih crkvenih zborova u Požegi.

DJELOVANJE ČASNIIH SESTARA

Od travnja 1948. godine u lipičkoj župi djeluju časne sestre Družbe milosrdnih sestara sv. Križa koje sada imaju svoj samostan. S. Marija Imelda Dalić Kućna je poglavica i sakristanka, s. Mirela Štraub vodi zbor i župnu katehezu za pravopričešnike, s. Jelka Ileš vodi župni zbor u Pakracu, a sestre Bernartka Pasarić i Jovita Kobaš bave se samostanskim poslovima. – U lipičkoj župi zadovoljstvo je raditi. Djeca su dobra i spremna učiti, a ljudi su susretljivi, pošteni i pomognu koliko mogu. Daju od srca sve što imaju – rekla je s. Marija Imelda.

FRANJEVAČKA CRKVA DUHA SVETOGA – JEDINSTVEN PRIMJERAK KASNOROMANIČKE GRADNJE U POŽEGI

Prva franjevačka crkva u Slavoniji s oznakom srednjoeuropske gotike

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

Iako naknadnim graditeljskim intervencijama barokizirana, franjevačka crkva Duha Svetoga u svojoj je izvornoj arhitekturi kasnoromanička i ujedno najstarija sačuvana požeška crkva. Sačuvane su i vidljive dvije srednjovjekovne građevinske faze: ona kasnoromaničkog te ranogotičkog stila kada su nastala mnoga velika djela europske sakralne i profane arhitekture, a dočekala je u svojim stilskim vrijednostima i sadašnjost svjedočeći vrijednosti stare hrvatske kulture kao istinske sastavnice europskih kulturnih stilova.

Crkva je bila i džamija

Prema dostupnim povjesnim dokumentima, crkva je u 13. stoljeću sa samostanom podignuta za vladavine kralja Ladislava IV. nakon progona Tatara s hrvatskih prostora i dolaska franjevaca u grad te isprva posvećena sv. Dimitriju. Osmanlijskim osvajanjem Požege početkom druge polovine 16. stoljeća samostan je srušen, a crkva pretvorena u džamiju te ju je sudsibina 'šerklot' pratila sve do izgona Turaka iz Požeške kotline 1678. godine. No, upravo zahvaljujući toj činjenici, ostala je sačuvana u svojim kasnoro-

maničkim i gotičkim karakteristikama, ne osjetivši većih devestacija. Gradnja samostana počela je ubrzo, a paralelno se uređivala i obnavljala te popunjavala baroknim inventarom i sama crkva, tada već posvećena Duhu Svetome pod čijom je zaštitom bila i tadašnja požeška župa. Nažalost, cijeli je franjevački kompleks na Trgu sv. Trojstva teško poharan požarom 1842. godine kada je izgorio i dio fonda iznimno vrijedne franjevačke samostanske knjižnice, koja je i danas jedna od najvrjednijih u nas s 15 000 svezaka i inkunabulama iz 15. stoljeća, te je uslijedila ponovna obnova.

Romanički i turski portal

Već ranije, u 18. stoljeću, sama je crkva bila obogaćena karakterističnim baroknim dogradnjama. Podignut je svod nad lađom, pobočna južna i sjeverna kapelica te sakristija, a sve do danas iz doba gotike očuvana je izvorna lađa i svetište, nadsvođenje svetišta, trijumfalni luk, sjeverni portal te dijelom i zvonik crkve. Za zaštitnih arheoloških istraživanja prije petnaestak godina, na sjevernom dijelu crkve stručnjaci su se našli pred uistinu senzacionalnim i neočekivanim otkrićem. Bio je to bogato dekoriran, veliki romanički portal iz 13. stoljeća, građen kamnim klesancima s ostatcima vidljivih freski crvene i crne boje. Upravo je portal požeške franjevačke crkve, uz one mnogo poznatije zadarske i trogirske katedrale, jedan od najvećih romaničkih portala u nas. Tada je na svjetlo dana izromilo još jedno važno otkriće: manji portal iz turskoga doba umetnut u veliki, romanički. Upravo ta činjenica o postojanju dvaju portala na crkvi, romaničkoga i turskoga, jedinstven je primjerak posebne povijesnoumjetničke vrijednosti.

Vrijedna slika sv. Nikole Tavelića

Zanimljiva je i unutrašnjost crkve u kojoj se nalaze barokni oltari i slike, a riječ je o tri tirolska oltara iz 17. i 18. stoljeća. U svetištu se nalazi novovremeni mramorni oltar, a na oltaru sv. Nikole Tavelića vrijedno ulje slikara Gabrijela Jurkića. Bogata je i crkvena riznica s bogato dekoriranim primjercima kaleža, krijeva, crkvenoga posuda i svjećnjaka. Ispod svetišta crkve Duha Svetoga nalazi se golema grobnica u koju su se uz franjevce pokapali glasoviti Požežani, plemići, časnici, gradski senatori. Među imima tu je i počivalište kćerke baruna Trenka te slavnoga franjevca i generalnog vikara zagrebačkog biskupa za Slavoniju fra Luke Ibršimovića Sokola, oslobođitelja Požege od osmanlijskih osvajača kojem je u crkvi postavljena nadgrobna ploča.

Tip slavonske crkve

Franjevačka crkva Duha Svetoga, koja se svojom izvornom arhitekturom ubraja u najistaknutije primjerke prijelaznoga stila u nas, ima sasvim određeno mjesto u ukupnom korpusu franjevačke arhitekture. Prema promišljanju dijela povjesničara umjetnosti, među kojima i dr. sc. Diane Vukičević Samaržije, ugledne stručnjakinje za spomeničko kulturno srednjovjekovlje Instituta za povijest umjetnosti, upravo je srednjovjekovno svetište ove požeške crkve odredilo kasniju gotičku opću sakralnu izgradnju, odnosno tip slavonske crkve kratkoga svetišta. Prvi put u Slavoniji ovom su jednobrodnom crkvom poligonalnog svetišta franjevci u prostornoj tipologiji potvrdili oznake srednjoeuropske gotike.

**FRA IVAN KOPIJAREVIĆ STRAŽEMANAC,
PROFESOR FILOZOFE I DOGMATSKE TEOLOGIJE, POVJESNIČAR I ODGOJITELJ**

Izvanredno pobožan, mudar i razborit, drag Bogu i ljudima

Piše: Tomislav Radonić, prof. • Snimio: Duško Mirković

Fra Ivan Kopijarević rođio se 1673. godine u Stražemanu, a umro je 1757. godine u Velikoj gdje je i pokopan. On sâm, a i njegovi suvremenici, dodavali su vrlo često uz vlastito ime umjesto prezimena oznaku lokalne pripadnosti: *a Straxeman* – Stražemanac, te je i u historiografiji poznat pod tim imenom. Osnovno i srednje školovanje završio je u domovini, a studij filozofije na Visokoj filozofskoj školi u Budimu. Za svećenika je zaređen 1706. godine kada odlazi na studij teologije u Bresciju, u Italiju.

Gvardijan u Beogradu

U inozemstvu je stekao naslove profesora filozofije i dogmatske teologije što je i tri godine predavao. Godine 1717. odgojitelj je tek završenih novaka u Velikoj, a zatim profesor bogoslovne škole u Budimu od 1718. do 1721. U Budimu je Stražemanac tri godine bio i poglavac samostana (od 1723. do 1726. godine). Najviše je pozornosti tada morao posvetiti graditeljskim poslovima. Završio je izgradnju dijela samostana uz Dunav i postavio temelje za sjeverno krilo samostanske zgrade. Kao graditelj Stražemanac se okušao i u Beogradu gdje je 1728./29. podigao središnji dio samostana i polovicu istočnoga krila samostanske kuće. Dok je bio gvardijan u Beogradu, obavljao je istodobno i službu definitora u upravi Bosne Srebrenе (1726. – 1729.). Na provincijskom saboru 1729. izabrali su ga članovi kapitula za provincijala. Tu je službu obavljao do 1732. godine. Sudjelovao je 1729. i na generalnom kapitulu. Službu provincijala uspješno je privoje kraju „poštovan kao pobožan, blag, ljubazan, dobro prihvaćen od franjevačke braće i svjetovnjaka“.

Uveo red u školski sustav

Kao provincijalu bili su mu osobito na brizi zadaci odgoja i izobrazbe mlađih članova Bosne Srebrenе. Stražemanac je donio niz odredaba za uređenje odgoja i školovanja, napose o školovanju koje treba prethoditi filozofskom i teološkom studiju. Smatrao je nedostatnim znanje što su franjevačke gramatičke škole đacima pružale za filozofsko i teološko školovanje, prije stupanja među franjevce, kao i poslije novicijata. Fra Ivan Kopijarević najprije je zabranio učiteljima gramatike i humanističkog školovanja slati u novicijat i zatim na studij filozofije one kandidate koji nisu zadovoljili na srednjoškolskim ispitima. Odlučio je franjevačke

pripravnike uputiti drugim putem uz stjecanja srednjoškolskoga znanja, pa je odredio da se okupljuju u samostanima u Budimu, Beogradu, Osijeku i Požegi kako bi ondje pohađali isusovačke gimnazije. Kopijarević je tako uputio pripravnike Bosne Srebrenе istim putem kojim su pripravnici Provincija sv. Križa i sv. Ladislava išli još od sredine 17. st. jer su već od toga vremena završavali isusovačke šestogodišnje gimnazije.

Rad na visokim školama

Poslije isteka službe provincijala ostao je Stražemanac vezan uz rad visokih škola u Bosni Srebrenoj, kao predsjednik ili član ispitne komisije kod natječaja za profesore filozofije i teologije. Obavljao je i druge visoke upravne službe. Nastojao je da franjevački samostani u Bosni, Slavoniji i Srijemu ostanu u Bosni Srebrenoj. U dva navrata bio je generalni vizitator, najprije 1734. u Provinciji sv. Ladislava, a zatim 1741. u vlastitoj provinciji. Obavljao je i službu zamjenika generalnog vikara zagrebačkoga biskupa za Slavoniju od 1751. pa do 1754. Najviše je boravio u svome samostanu u Velikoj.

Zlatnu misu slavio u Velikoj

Stražemanac je rado predvodio različite crkvene svečanosti. Tako je, uz dopuštenja generalnoga vikara zagrebačkoga biskupa za Slavoniju franjevca Mije Pavunovića, blagoslovio 15. studenoga 1738. crkvu Isusova Preobraženja, a u Tulnicima na području župe Vrčin Dol blagoslovio je 15. svibnja 1740. godine crkvu sv. Petra i Pavla. Iste godine sudjelovao je kod blagoslova tornja samostanske crkve u Velikoj jer se osobno zauzimao za izgradnju veličkoga samostana. Dočekao je visoku starost pa je pred mnoštvom vjernika 6. listopada 1756. godine proslavio 50. obljetnicu misništva u Velikoj, odnosno zlatnu misu. U Velikoj je i umro 15. listopada 1757. godine u 84 godini života ostavivši uspomenu „izvanredno pobožna, mudra i razborita muža, mila Bogu i ljudima“.

Fra Ivan Kopijarević Stražemanac ne pripada budimskom kulturnom krugu hrvatskih franjevaca samo po svojoj proforskoj službi na Visokoj bogoslovnoj školi u Budimu, nego i po svome povijesnom djelu: *PARAPHRASTICA ET TOPOGRAPHICA EXPOSITIO TOTIUS ALMAE PROVINCIAE BOSNAE ARGENTINAE* (Vellicae, 1730.). Djelo je razdijeljeno u dvanaest poglavljia, a njegovo je značenje poglavito u tome što Stražemanac donosi velik broj izvornih dokumenata.

Fra Ivan Kopijarević Stražemanac kao budimski profesor teologije i nositelj najviših upravnih službi u Provinciji Bosni Srebrenoj bio je jedan od najuglednijih franjevaca Bosne Srebrenе u prvoj polovini 18. stoljeća.

Župna crkva u Velikoj u kojoj je pokopan fra Ivan Kopijarević

Fra Ivan rođen je u Stražemanu, gdje je u tamošnjoj crkvi i kršten

Pakračanka Tihana Jirasek – viceprvakinja svijeta u kick boxingu

Želi biti policajka i svjetska prvakinja, a svetu misu ne propušta ni kad je na natjecanjima

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Učenica je Srednje škole Pakrac, obrazuje se za fizioterapeutkinju, ali se tim pozivom ne namjerava baviti, želi biti policajka i prvakinja svijeta u kick boxingu, a bez obzira na mnogobrojne obvezе i česta natjecanja, nerijetko i izvan granica Hrvatske, nikada ne propušta otici na svetu misu, makar i u stranom gradu – to je šesnaestogodišnja Pakračanka Tihana Jirasek. Sport je u Tihanin život ušao vrlo rano kao i ljubav prema policijskoj odori, a za sve je 'kriv' tata Tihomir. – On je bio pripadnik antiterorističke jedinice Lučko i uz njegove priče sam zavoljela policijski poziv. Učenje fizioterapije može mi pomoći u bavljenju sportom, ali kad završim srednju školu, možda će otici odmah u policiju ili će studirati kinziologiju, ali na kraju će ipak završiti u policiji. Uz tatu sam zavoljela i sport i njime sam se bavim otkad znam za sebe. Bilo mi je svega četiri ili pet godina kada sam počela trenirati karate – ispričala je Tihana. Lijepa djevojka, blaga i nasmiješena lica, unazad pet i pol godina odlučila je promjeniti sport i početi trenirati kick boxing. Karate je, kaže, za nju bio preblag jer – voli udarati!

Podrška roditelja

– Mnogi su mi rekli da djelujem blago, a još se i zovem Tihana, pa kad im kažem da volim udarati, ostanu u čudu. No, ja udaram samo na treninzima i natjecanjima, privatno još nikoga nisam istukla – kroz smijeh je objasnila Tihana. Otac Tihomir prihvatio je Tihanine želje i svih proteklih godina bio je njen jedini trener, osamnaestogodišnji brat Valentin nije slijedio njen put i posvetio se nogometu, a mama Anita joj je, kaže, moralna podrška. Iako ... – Uvijek mi kaže: 'Tihana, Tihana, oduzimaš mi deset godina života kad vidim kako se tučeš, ali ja znam da ti to voliš i neću te ni pokušati odgovoriti.' Svejedno, toliko strepi da se ne ozlijedim da ne može gledati nijednu moju borbu – kaže Tihana. A već je mnogo borbi iza Tihane. Prvu, naravno, posebno je zapamtila – Prvi put sam se natjecala kada sam imala jedanaest godina u Novskoj i bilo me je jako strah. Da zlo bude gore, odmah sam se namjerila na prvakinja Hrvatske i dobila dobre batine. Rekla sam tada: 'Tata, moram puno trenirati da bih ju drugi put pobijedila' – prisjetila se Tihana. I, što je rekla, to je i učinila. U godinama koje su uslijedile Tihana je marljivo trenirala, a i sada svaki dan od 19 sati trenira dva do tri sata. Pred natjecanje i više. Rezultati, naravno, nisu izostali, pa je prije četiri godine postala hrvatska reprezentativka u kategoriji do 60 kilograma, a iza nje je i 70-ak osvojenih medalja i 30 pehar s raznih natjecanja. Prošle godine na Europskom prvenstvu u Puli osvojila je drugo mjesto, a isti rezultat postigla je i na Svjetskom prvenstvu u kick boxingu u Napulju.

Snagu pronalazi u vjeri

Usprkos mnogim sportskim obvezama Tihana nađe vremena za vožnju biciklom, šetnje, planinarenje, glazbu i obvezan odlazak u crkvu. Najčešće je u društvu najbolje prijateljice, školske kolegice Emom Maly iz Kutine s kojom ju, kaže, posebno veže ljubav prema istoj rock- i pop-glazbi, ali i vjera vjera. – Mnogi kažu da im vjera daje snagu na natjecanjima, ali i općenito u životu i ja se slažem s njima. Kad smo na natjecanjima, uvijek nastojimo prilagoditi vrijeme da možemo otici potražiti crkvu i biti na misi, bilo da smo negdje u Hrvatskoj, Italiji ili Portugalu. – S Emom sam nedavno bila na planinarskom kri-

S bakom često moli krunicu

Kao i mnogu djecu, i Tihani je prvo molitvi poučila baka. – Dok sam bila mala, često sam i spavala s bakom, a prvo što me naučila bilo je: »Anđele, čuvaru moj«. I sada odem često k njoj pa zajedno molimo krunicu. Ja uglavnom molim za obitelj i zdravlje svih nas, ali i za ljudе u svijetu koje je zadesila nesreća kao nedavno na Haitiju – rekla je Tihana.

nom putu. Pješaćili smo 37 kilometara, pjevali i molili i bilo je prekrasno. Ponekad zajedno čitamo Bibliju i raspravljamo o pojedinim dijelovima. U ovo korizmeno vrijeme dosta smo razgovarale o Isusovu križnom putu – ispričala je Tihana. Zbog ozljede dobivene prije dva mjeseca na treningu Tihana je trenutno na terapiji i na natjecanja neće ni u sljedećih mjesec dana. Slobodno vrijeme, a u ovoj situaciji ima ga više nego obično, iskoristit će i za odlazak na sastanke molitvene skupine koju je subotom za mlade organizirala vjeroučiteljica, a za koje kada su natjecanja nema vremena. Već tradicionalno cijelu obitelj se, kaže, u vrijeme korizme odrekla mesa. Nakon uskrsnih blagdana još će malo mirovati, a onda se okreće ostvarenju svoga velikoga cilja. – Moram se dobro pripremiti za svjetsko prvenstvo u rujnu jer želim pobijediti Irkinju, svjetsku prvakinja, koju još jedinu nisam pobijedila, i oduzeti joj titulu – odlučno je na kraju kazala Tihana.

Pavle Primorac o knjizi R. de Matteija »Diktatura relativizma«

Kako na ispravan način reagirati na agresivni laicizam i sekularizam?

Za osobu koja piše knjige ili članke, pjesmu ili prozu, drugim riječima za osobu koja se bavi publicistikom ili drugim oblikom izdavaštva, vrlo je važno da u nečemu pronalazi nadahnuće za svoje pisanje i djelovanje. Nadahnuće za stvaranje tražimo, da se tako izrazimo, „iznutra“ i „izvana“. Nadahnuće „iznutra“ odnosi se na ono što mi nosimo u dubini svoje duše i srca, u svojoj nutrini. Nadahnuće „izvana“ nove su ideje koje primamo kada nešto pročitamo ili kada dopustimo da nas neka druga osoba nadahne u našem stvaralaštvu.

Licemjerje svijeta

Smatram da je upravo Roberta de Matteija, profesora povijesti, u stvaranju knjige *Diktatura relativizma* nadahnulo nešto „iznutra“, ali na osobit način i nešto „izvana“ u pisanju njegove knjige. Mislim da je to bila izjava pape Benedikta XVI. izrečena na samome početku njegova pontifikata da je u svijetu prisutna „diktatura relativizma“. U čemu se ona sastoji? Sastoji se u osporavanju moralnih vrijednosti koje su temeljene na kršćanskoj civilizaciji. Te se moralne vrijednosti više nego ikada dovođe u pitanje i pokušavaju se osporiti, a sve pod krinkom demokracije. Današnji svijet napada Crkvu zbog njezine navodne netolerancije i dogmatičnosti. A zaboravlja se time reći koliko je veliko licemjerje današnjega svijeta i da to licemjerje više nego ikada valja raskrinkavati. Dok današnji svijet napada Crkvu i kršćanstvo zbog njihove tzv. nedemokratičnosti i netolerancije, taj isti svijet izgrađuje neke svoje liberalističke dogme, a onaj koji te dogme dovodi u pitanje postaje osuđen za netoleranciju. I upravo, u tom kontekstu dolazi do inverzije – izokretanja vrijednosti. Ono što je u Božjim očima neprihvatljivo prikazuje se kao nešto prihvatljivo.

Gdje je temelj moralnoga zakona?

I zbog toga postoje ljudi koji raskrinkavaju inverziju, a jedan od tih je Roberto de Mattei koji ovom svojom knjigom aktivno radi na pobijanju liberalističkih dogmi i razvoju, progressu kršćanske misli u modernom društvu. On u ovoj knjizi pokušava razjasniti i razložiti gdje je temelj moralnoga zakona. On se, naglašava autor, nalazi u naravnom zakonu koji je snagom Boga živoga utkan u čovjekovo biće i njegovo srce. I svatko tko pokuša taj zakon dovesti u pitanje vrši nasilje nad čovjekom i njegovom prirodom. Postoje vrijednote s kojima se nikako ne smije trgovati: to su život, obitelj i odgoj. Kada je u pitanju život, nužno je sa-

Roberto de Mattei
**DIKTATURA
RELATIVIZMA**
Mali vodič kroz novi totalitarizam

VERBUM

svim jasno raskrinkavati one duhovne snage koje promiču antiživotne zakone koji dopuštaju abortus, umjetnu oplodnju i koje eksperimentiraju novim životom. Kada su u pitanju obitelj i odgoj, oni moraju biti temeljeni na uvjerljivoj kršćanskoj retorici koja čovjeka izgrađuje i čini ga senzibilnim za kršćanske vrijednosti. A te su vrijednosti utkane u čovjekovu narav.

Kritički o UN i EU

Autor nadalje kritički govori o Ujedinjenim narodima i Europskoj uniji kao ideoškim laboratorijima novoga totalitarizma. Upravo taj novi totalitarizam traži instrumente pomoći kojih će ući u naše živote i zabraniti nam da artikuliramo kristološku poruku u javnosti i učinimo ovo društvo boljim, kvalitetnijim i smislenijim. Upravo Krist želi naš život učiniti boljim i smislenijim. Zašto onda mi ne bismo učinili ono na što nas poziva Roberto de Mattei? Raditi na tome da kršćanstvo i Crkva oplemene sve pore našega društva i učine ga boljim i kvalitetnijim. U tom aktivnom kršćanskom djelovanju Crkva, kao duša ovoga društva, kao nadahniteljica za ispravne kršćanske vrijednosti, može nam puno pomoći. Zato je Crkva kao nikada do sada pozvana pokrštavati i tim pokrštavanjem nadahnjavati ovo društvo plemenitim kršćanskim osjećajima jer bez tih osjećaja nema ni humanosti ni dobrote ni ljubavi. Zbog toga i postoji ova knjiga. *Diktatura relativizma – Mali vodič kroz novi totalitarizam* želi nam pomoći kako da na ispravan način reagiramo na agresivni laicizam i sekularizam koji pokušavaju obeščastiti Europu. Neka nam ova knjiga uistinu bude vodič kako i na koji način djelovati u našem kršćanskome životu.

KRŠTENJA

Kršten Emanuel, peto dijete obitelji Marijanović u Davoru

Biskup Antun Škovrčević predvodio je u nedjelju 21. ožujka u prepunoj župnoj crkvi Marije Kraljice i sv. Jurja euharistijsko slavlje za vrijeme kojega je krstio Emanuelu, peto dijete u obitelji Mladena i Kristine Marijanović. U concelebraciji su bili domaći župnik Marijan Đukić, misionar p. Zvonko Vlah, novogradiški dekan Perica Matanović, biskupov tajnik Goran Lukić te đakoni Ivan Certić i Marijan Pavelić. (Snimio: Marijan Pavelić)

Biskupijsko hodočašće vjernika u Avilu i Fatimu od 6. do 11. travnja 2010.

Oko 160 vjernika Požeške biskupije predvođenih biskupom dr. Antunom Škovrčevićem hodočastit će u uskrsnom tjednu u Avilu i Fatimu. Posjetit će grob sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale zatim Baziliku i Samostan bosonogih karmeličanki, samostan sv. Terezije gdje se čuvaju brojne relikvije, među kojima i relikvija sv. Terezije Avilske i sv. Ivana od Križa. Hodočasnici će posjetiti i Santiago de Compostela i svetište sv. Jakova, zaštitnika hodočasnika te grad Coimbru u kojem je Sveučilište utemeljeno još 1290. godine, a u kojem se nalazi i samostan karmeličanki u kojem je od svoje smrti boravila sestra Lucija, jedna od fatimskih vidjelica. Zadnja tri dana hodočasnici će boraviti u Fatimi, mjestu gdje se 1917. godine ukazala Blažena Djevica Marija maloj Luciji, Jacinti i Francescu.

Zajedništvo GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Marina Čubrić

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISK: Grafička Markulin, Lukavec

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Sami sastavljeni i molili postaje križnoga puta

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Covjek koji se zvao Šimun pomogao je Isusu nositi križ. Mi ponekad nismo dobri prema onima kojima treba pomoći. Mnoga su djeca siromašna, bolesna, nemaju roditelje ni prijatelje. Isuse, daj nam snage da možemo pomoći potrebnima i da im budemo prijatelji.

(Peta postaja, Šimun Cirenač pomaže Isusu nositi križ)

Isus je dragovoljno prihvatio križ da ga nosi za nas. I mi imamo svoje male životne križeve, samo ih često ne prihvaćamo kao Isus. Ponekad nam je teško učiti, pisati zadaću, slušati u svemu roditelje i starije, nositi torbu, biti marljiv... – ovako su pred drugom postajom križnog puta molili prvašići Katoličke osnovne škole u Požegi 25. ožujka na požeškoj Kalvariji uz koje je bio ravnatelj škole Ivica Žuljević, njihove učiteljice Anita Mikić i Josipa Petriška te s. Karolina Mićanović, voditeljica produženog boravka i vjeroučiteljica. Bila je to njihova prva zajednička pobožnost križnog puta.

Isus je i za nas trpio

Za njega su se pripremali tijekom korizme razmatrajući Isusovu muku i smrt kroz četrnaest postaja. Kod svake postaje učenici su se, kaže njihova vjeroučiteljica, propitivali jesu li i oni doprinijeli Isusovim patnjama. – Svi smo se složili da je Isus i za nas trpio. Razgovarali smo o tome za što bismo Isusa trebali zamoliti da nam oprosti kod pojedine postaje – kazala je s. Karolina. A nakon takvoga razmatranja i razgovora djeca su zajedno sa svojom vjeroučiteljicom zajednički sastavljeni svoje postaje križnoga puta.

Kako Isusu olakšati križ?

Na požeškoj Kalvariji, hodeći za križem od postaje do postaje, učenici su sami molili razmatranja uz svaku od njih. – Dok budemo pratili Isusa kroz četrnaest postaja spasenja ljudskoga roda, među koje se ubrajamo i mi, budimo skrušeni, sabrani i razmišljajmo što mi možemo učiniti jedni za druge, kako možemo pomoći jedni

drugima i ponijeti njihov križ da im bude lakše. Isus je to pokazao svojim primjerom. Nakon smrti slijedi uskrsnuće. Stoga dobrim djelima i nošenjem križa pripravimo se i mi za uskrsnuće našeg života – istaknuo je na početku pobožnosti vlč. Žuljević.

Isus je na križnom putu, kazao nam je Luka Mršić, bilo jako teško te je čak tri puta pao.

– Njemu je i danas križ težak i to zbog naših grijeha – objasnio je Luka koji često s roditeljima ide na pobožnost križnoga puta. Prvi put na požeškoj Kalvariji bio je Luka Marjanović. – Najviše me se dojmila postaja kada je Veronika Isusu pružila rubac. I mi kao Veronika možemo pomoći Isusu tako da budemo dobri – poručio je Luka.

Trebamo činiti žrtvice

I Marta Štimac je među onima koji od malih nogu idu na požešku Kalvariju. – Ovo je bio drugačiji križni put jer smo ga mi sastavljeni. Na križnom putu bilo je teško Isusu i njegovoj majci. Kako bi im bilo lakše, moramo činiti žrtvice – kazala je Marta.

Leonarda Zelenika nam je objasnila da je Isusu bilo najteže kada su ga pribijali na križ. – To

su učinili zločesti ljudi. I mi smo ponekad zločesti i znamo da to Isusa boli te ćemo se zato potruditi da budemo bolji – obećala je Leonarda.

A to je na kraju pobožnosti od njih zatražio i ravnatelj Ivica Žuljević podsjetivši ih kako njih svatko mora prepoznati kao učenike Katoličke osnovne škole, a samim time i kao Isusove učenike. Da bi mogli biti tako prepoznati, potrebno je da budu ne samo marljivi u učenju i radu, nego i da svoje ponašanje usklade s primjerima koja nam je svojim životom dao Isus Krist. – Samo na taj način možemo dočekati slavlje Isusova uskrsnuća – poručio je vlč. Žuljević.

LUX – školski list virovitičkih klasičara među najboljima u državi

Školski list Katoličke klasične gimnazije Lux uvršten je na državnoj smotri literarnog, dramskog i novinarskog stvaralaštva, odnosno na Lidrano među šesnaest najboljih školskih listova srednjih škola u Hrvatskoj. Za Lidrano je inače bilo prijavljeno šezdeset školskih listova. Veliki je to uspjeh s obzirom na veličinu škole, ali i s obzirom na činjenicu da se radi o prvom broju školskog lista novinarske družine koja je počela djelovati tek početkom ove školske godine. Voditeljica mladih virovitičkih novinara klasičara je profesorica hrvatskog jezika Sunčana Voronjecki. List je na državnoj smotri koja se održala od 27. do 29. ožujka ove godine u Šibeniku uz prof. Voronjecki predstavljal i učenica trećeg razreda Valentina Volf.

Lux je, kako ističe prof. Voronjecki, dobio povale, a zamijećen je i dodatak listu-audio CD za slijepje i slabovidne osobe. Povjerenstvu se svidio i sam naziv lista Lux što znači svjetlo, a zbog čega je Lux proglašen jednim novim svjetлом, svježinom u novinarskom izričaju. - Naglasili su da pravo novinarstvo treba biti istraživačko, da kle ne smije se svoditi na sjedenje pred laptopom, već se očekuje tzv. terenski rad. Sretni smo jer smo i u tome uspjeli. Uz ovakve smjernice i osvrte dobili smo još veću želju, snagu kako bismo što prije prionuli na posao da naš Lux, ako Bog da, ugleda i svoj drugi broj – ističe prof. Voronjecki. (S.V.)

